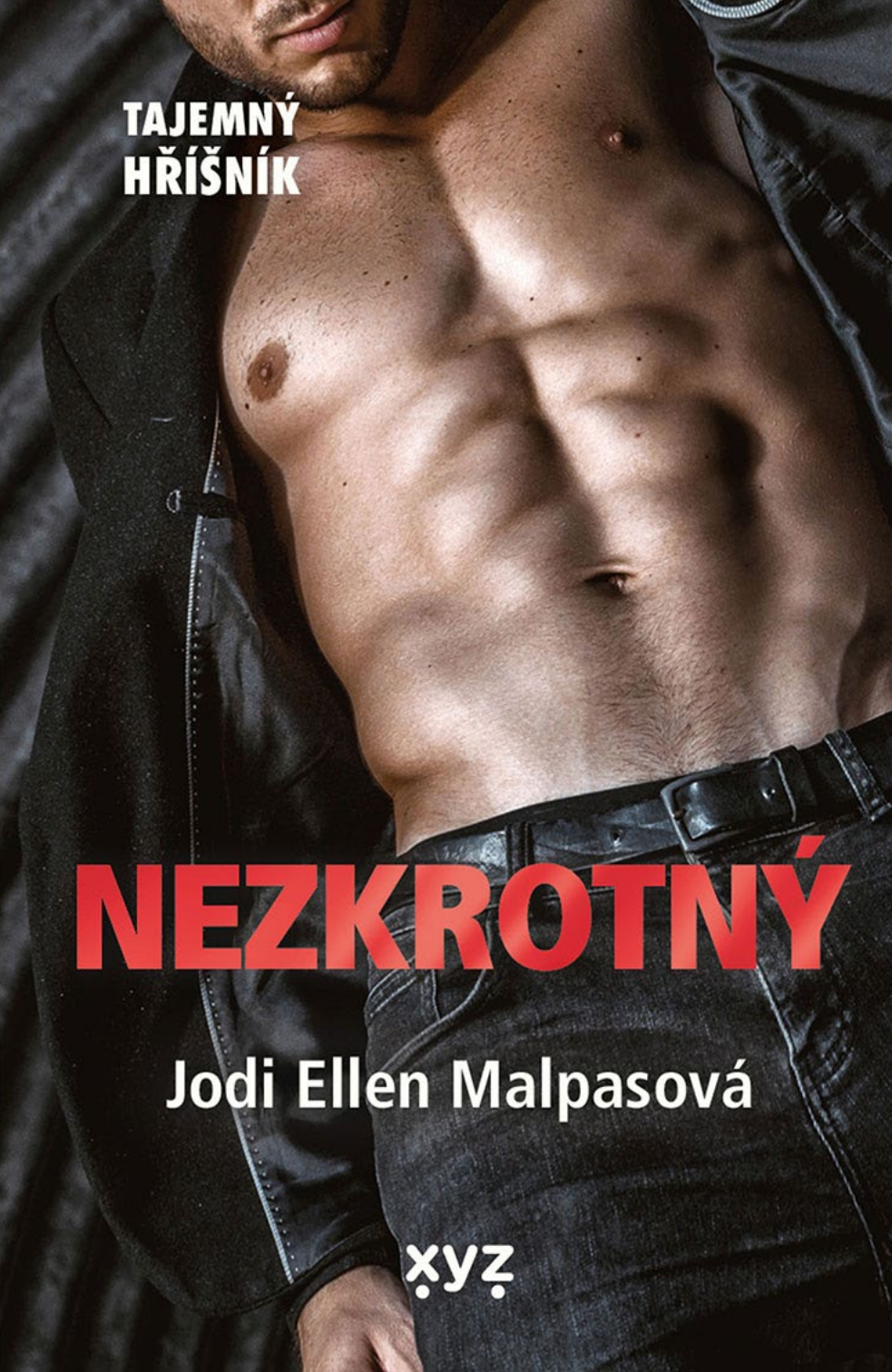

**TAJEMNÝ
HŘÍŠNÍK**

NEZKROTNÝ

Jodi Ellen Malpasová

xyz

Nezkrotný

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.cz

xyz

Jodi Ellen Malpas

Nezkrotný – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Jodi Ellen Malpasová

NEZKROTNÝ

Tajemný hříšník

xyz

Kapitola 1

DANNY

Radši bych byl mrtvý. Bylo by to lepší než se neustále vyhýbat smrti. A přitom všichni ti muži, kteří se mnou chtějí skoncovat, nejsou jediní, před kým se musím mít na pozoru. Větší obavy než z nich mám z toho, čeho je schopná moje žena.

Vzhlédnu k naší vile, vydechnu a vyčerpaně dosednu do písku. Jsem unavený z věčného utíkání. Unavený bojem s Rose. Prostě totálně v háji. Popadnu láhev skotské a znovu se napiju – asi to není moudré. Teď, když je moje žena na válečné stezce, měl bych mít čistou hlavu a rychlé reflexy, abych mohl pohotově uhýbat, ale... kašlu na to. Ať mi to dá sežrat. Jak jsem řekl, jsem příliš vyčerpaný na to, abych bojoval, a ten pocit beztlíže, který na mě teď doléhá, je jen krátkodobý oddech.

Padnu na záda, zírám do černé oblohy poseté hvězdami, potáhnu z cigarety a dám si další hlt skotské, přičemž si ji rozliju všude po obličejí. Do prdele. Byl to tak krásný večer – když pomínu svůj malý boxerský zápas s Ottem. Mimochodem, co to mělo kurva znamenat? On? A moje matka? Odfrknu si a vtáhnu do sebe další dávku nikotinu, po níž rychle následuje další dávka tvrdého alkoholu. „Tak to ani omylem,“ procedím skrz zuby směrem k nebi. „Jen přes mou mrtvolu.“ Což není úplně vyloučené, pokud přijdu pod ruku Rose.

Trochu zvednu hlavu a podívám se k vile. Doufám, že se mámě podařilo trochu ji uklidnit, protože já v tomhle směru

neuspěl. Spíš jsem ji ještě víc rozzuřil, jako bych mával býkovi červeným hadrem před očima. Několikrát jsem odešel z místnosti, aby se mohla sakra uklidnit, ale jen co jsem zase vešel, znovu na mě zaútočila – ať už verbálně, nebo fyzicky. Začala se po mně zoufale sápat a divoce mávat rukama ve snaze mě uhdit. Několikrát jsem ji násilím zpacifikoval, protože s mojí matkou a Ottem v místnosti jsem ji těžko mohl ošukat, aby se uklidnila. A nakonec jsem se přinutil odejít z domu úplně – dřív, než jí nebo našemu dítěti způsobím nějaké zranění. Připadám si, že kolísám na hraně mezi nebem a peklem s tím, že nějaký neznámý zmrdr tam venku rozhoduje o tom, na kterou stranu spadnu.

Moje žena mu ale možná brzy ušetří práci. A přesto se na ni nemůžu zlobit. Nemůžu být naštvaný. Nemůžu jí vyčítat, že se chová jak šílená. Že mrskla vázou o zeď. Je těhotná a její emoce jsou jak na houpačce. A kromě toho jsem té ženě slíbil klid a příliš mnohokrát jsem to nedodržel. Cítím se na hovno. Zoufalý. Zbytečný. Znáám svou ženu líp než kdo jiný a vím, že když se cítí ohrožená, bojuje. A jako vždycky, nechám ji, aby si svůj vztek vylila na mně.

Odhodím cigaretu, dopiju láhev a nemotorně ji upustím do písku. Obloha nade mnou se začíná motat. Myšlenky mi nekontrolovatelně víří hlavou a říkají mi, abych se k ní vrátil. Abych dal celou tuhle zasranou věc do pořádku. Ale jsem si jistý, že Rose se vyjádřila dostatečně jasně (a dostatečně nahlas) ve smyslu, abych se už *nikdy* nevracel.

K její smůle bez ní nemůžu žít.

Zvednu hlavu, jak to jen jde, a zamračím se na naši vilu. „A ty mě taky miluješ, ženská, tak přestaň dělat tyhle z-z-zkurvený scény.“ Moje hlava dopadne do písku s měkkým zaduněním, které mi ale připadá spíš jako rána palicí. „Parchant,“ zabručím. Kurva, takhle opilý jsem nebyl už roky. Naposledy na tátově pohřbu. Naposledy když jsem si uvědomil, že jsem se zamiloval do ledové princezny. „Proč musíš být taková mrcha?“

Nade mnou se objeví tvář a já usilovně mžourám, abych zaostřil. „Našel jsem ho,“ zavolá James.

„Do prdele.“ V mém zorném poli se objeví Brad s mobilem u ucha. „Máme ho.“ Zavěsí a šťouchno do mě špičkou boty. „Myslíš, že tohle vyřeší naše problémy?“

„Jdi do prdele,“ odplivnu si. „A běž si zašukat. Poslední dobou jsi mizernej zmrď.“

„No, už nějakou dobu tu nemáme žádnou domácí děvku,“ poznamená James a já se zasměju a dostanu od Brada další šťouchanec botou, tentokrát podstatně silnější.

„Odcházím, než ho umlátím k smrti.“

„Jen to zkus,“ křiknu za ním, když našťvaně mizí po pláži. „Copak nevíš, kdo jsem? Měl by ses třást strachy, Brade. Sakra t-t-třást strachy.“

„Co to kurva děláš?“ zamumlá unaveně James, sehne se ke mně a opře se dlaněmi o kolena.

„Co si kurva myslíš, že dělám?“ Hmatám kolem sebe po písku, až konečně najdu láhev a zvednu ji ke rtům. Sakra, je prázdná. Zavrčím a odhodím ji stranou. „Jsem na sračky. Přines mi další láhev.“

„Ne.“

„Jak to myslíš, ne?“ Snažím se posadit, ale všechno se se mnou houpe. *Sakra, drž už kurva hubu, Blacku, a lehni si, než se pozvracíš.* „Copak nevíš, kdo jsem?“

James se zasměje. Proč se směje? „Ano, vím, kdo jsi. Jsi chlápek, co je totálně v prdeli. No tak pojď, ty hajzle.“ Přistoupí ke mně zezadu, zahákne své paže pod mémi a relativně snadno – vezmeme-li v úvahu, že jsem kurva jak bez nohou – mě zvedne. „Rose je našťvaná.“

Hlasitě se zasměju. „Našťvaná? Takhle se dneska říká tomu, když se někdo chová jak psychopatickej šílenec?“ Odstrčím ho a pár kroků vrávorám pískem sám, než se rychle zastavím. Podívám se dolů. Nohy mám ve vodě. A zadek mám mokrý. „Víš, co udělám?“ zeptám se. „Víš, co udělám, abych celej tenhle zsranej bordel dal do pořádku?“

„Vystřízlivíš?“

„Zabiju Medvěda.“ Motám se po pláži směrem k vile. „Stejně je to všechno tvoje zasraná vina.“ Proč mě to napadlo až teď? Za tenhle průser může James, protože on je ten zmrd, který mě vzkřísil. Byl jsem úplně v pohodě mrtvý.

Zastavím se. Otočím se a zakymácím. Zamrkám. Jeho zvednuté obočí se téměř dotýká linie vlasů. „Tebe bych měl taky zabít.“ Nebo ho aspoň pořádně zmlátit. To by mi udělalo dobře.

James otevře náruč v gestu, kterým mě zve, abych to zkusil, a já zatnu pěst. Schválně mě dráždí. Nejsem tak opilý, abych to nepoznal. „Vždycky mě zajímalo, kdo by měl navrch. Brit, nebo Enigma?“ Zvědavě nakloní hlavu na stranu. „Tak to pojďme zjistit.“

Vážně? Vážně nad tím přemýšlel? Myslel jsem, že jsme přátelé. *Ten hajzl.* Sevru pěsti, přimhouřím oči a rozmáchnu se s úmyslem zasadit mu přesně mířenou ránu do čelisti.

A trefím... nic. „Kurva,“ zadrmlím, udělám otočku na místě a padnu ksichtem přímo do písku. Převalím se na záda, a když vzhlednu, zjistím, že se nade mnou sklání James.

„Skončil jsi?“ zeptá se, zatímco já se marně pokouším plivat písek, kterého mám plnou držku. „Nebo tě musím praštit a odtáhnout zpátky k tvé ženě?“

„Dneska večer spím u tebe.“

Zasměje se. „To je asi tak stejně pravděpodobné, jako že tady na pláži vyhrabeš díru a najdeš v ní Medvěda.“ Podá mi ruku. „Nejsem blázen, abych si to s Rose rozházel. Podej mi ruku, ty zasranej čuráku.“

Odfiknu si, nekoordinovaně mávnu ve vzduchu paží a pevně se ho chytím. James mě vytáhne nahoru, ale tentokrát mě nepustí, ale podepře mě a táhne mě po pláži směrem k domu. „Jak přijala tu zprávu Beau?“ zeptám se a doufám, že Jamesova holka mu způsobila stejné peklo jako mně moje žena.

„Myslíš zprávu o tom, že člověk, který nařídil smrt její mámy a celé mé rodiny, je ve skutečnosti naživu, i když jsme

si všichni mysleli, že jsme na toho zmrda ušili perfektní boudu a zabili ho?“

„Ne, myslím zprávu o tom, jaké jsi sarkastickéj čurák.“ Odstrčím ho. Dokážu jít sám. „Ano, samozřejmě, že tuhle zprávu,“ zabručím. „Užíval jsem si perfektní večer, dokud Medvěd nezavolał, aby nám oznámil, že jsme zabili nesprávného zmrda.“

„Já taky,“ pokývá James smutně hlavou a já se na něj podívám. Možná jsem opilý, ale poznám ztraceného muže balancujícího na kraji propasti, když ho vidím. Na krátký okamžik měli s Beau klid. Na krátký okamžik bylo vše zalité sluncem, všude samý úsměv. Na krátký okamžik jsme si všichni mysleli, že tahle část příběhu skončila.

Ale když jste mnou nebo Jamesem, měli byste se smířit s tím, že to nikdy neskončí.

Takže ano, jsme z toho všichni otrěsení. Někteří z nás – třeba moje žena – jsou vzteky bez sebe. Někteří z nás, třeba jako Beau, se s tím vyrovnávají tiše a po svém. Jiní, jako Brad, Otto a Ringo, žízní po krvi.

A pak jsem tu já.

Namol.

Ale druhou alternativou byla další krvavá lázeň a já jsem se ještě nevzpamatoval ze svého posledního masakru v Miami. Potřebuju si odpočinout.

Pro hříšníky není odpočinku, chlapče.

„Jdi do prdele,“ vyhrknu, až James ucukne. „S tebou se bavit nebudu.“ Odpotácím se pryč a přeju si, aby mě můj mrtvý otec nechal na pokoji. Nepotřebuju, aby mi do toho teď kecal. „Zavolej muže,“ nařídím a mávnu rukou do vzduchu, jako by mě mohli vidět, jak je sháním dohromady. „Svolávám schů-ůů-ůů-zku.“ Vymyslíme další zkurvenej plán a zabijeme toho zasranýho medvěda.

Znovu.

„Do prdele,“ vydechne James.

„Kurva.“ Zakopnu o své vlastní nohy, dopadnu obličejem do písku a do pusy si naberu další porci. Začnu plivat a klít,

nemotorně se postavím na nohy a odhodlaně kráčím dál. „Chci se sejít s...“ Zamračím se a otočím se na Jamese. „Kdo je ještě naživu?“

Zavrtí hlavou, nejspíš v zoufalství, ale k odpovědi se nedostane. Odněkud se objeví moje máma. „Kde jsi sakra b–“ Nakrčí nos. „Ty jsi opilý.“

Obrátím oči v sloup. Nebo se o to aspoň pokusím. „Jen se snažím otupit tu bolest.“

„Jsi zraněný?“

„Ano, jsem sakra zraněný. Copak jsi neviděla, jak se pěst mé ženy srazila s mým zasraným nosem?“

„Aha, tohle.“

„Ano, to –“

„No skvělé, našel jsi ho,“ zavrčí Otto a já si připadám jako rozzuřený býk, kterému právě zamávali červeným hadrem před nosem. Tenhle zmrda ať mi vůbec nechodí na oči. Dívám se, jak se jeho ruka setkává s matčinou paží. „Kde jsi kurva byl?“ zeptá se.

Podívám se na jeho vousatou tvář s piercingem. „Plánoval jsem tvou smrt.“ Vrhnu se na něj, načež máma vykřikne, James zařve, ze strany po mně skočí a srazí mě k zemi. S chroptěním dopadnu do písku. „Pusť mě na něj,“ dožaduju se.

„Do prdele,“ vydechne James. „Uklidni se, kurva, Blacku. Na co si to hraješ? Na zasranýho lva, kterej našel odvalu?“ James vstane, vytáhne mě nahoru a násilím mě odvádí od mého cíle.

Zamračím se a snažím se mu vyškubnout. Pochopitelně marně. „Moje matka nepřipadá kurva v úvahu,“ křičím. „Jestli tě jen *napadne* se jí ještě jednou dotknout, budeš mít co dělat se *mnou*.“

„Třesu se strachy, Blacku,“ zabručí Otto, čímž si od matky vyslouží políček a nepochybně i tichou prosbu, aby mě neprovokoval.

„Dobrá, myslím, že je na čase jít spát.“ James mě strká směrem ke vchodu. „Schů-ů-zku si dáme zítra.“ Prostrčí mě

dveřmi dovnitř, kde uvidím svou ženu, svou zasranou ženu, která mě má bezvýhradně milovat, jak se na mě dívá se značnými *výhradami*. Zamračím se. Nebo se o to aspoň pokusím. A pak mi pohled sklouzne na její břicho. A usměju se. Nemůžu si pomoci. Ale rychle si vzpomenu, že...

Nemluvíme spolu.

„Nenávidím tě,“ zasyčím a zapíchnu jí prst do obličeje. Do jejího krásného, *nádherného* obličeje. „Tak moc tě nenávidím.“ Možná jsem vzteky bez sebe, ale i ve svém stavu vidím, jak jí poklesla ramena a opouští ji veškerá bojovnost. Ona je klidná. Já jsem opilý. A jako bych chtěl dokázat, jak moc jsem namol, začnu se houpat dopředu a dozadu na patách, až mě James musí zachytit.

„Můžu se pomazlit?“ zeptám se a našpulím rty. „Prosím?“ Nevšímám si smíchu za sebou, rozpřáhnu paže a zamířím k Rose, přičemž moje snaha jít rovně vychází dost na prázdko. „Nechci se hádat.“

„To říkáš vždycky po tom, co se pohádáme, ale když jsme uprostřed hádky, nezdá se, že bys měl nějaké zábrany.“

„A co mám dělat, zlato? Mám před tebou všechno schovávat?“ Vezmu ji za bradu, zvednu její tvář k té své a zavřu jedno oko, abych zaostřil. Možná bych před ní *měl* všechno schovávat. Nechat ji tady, vrátit se do Miami, vypořádat se s tím vším a zase se vrátit. A doufat, že se vrátím v jednom kuse. Připadám si, jako bych byl vržen zpátky na začátek téhle sračky a musel si celé to mizerné představení prožít znovu. Až na to, že tentokrát nemám žádnéj zasranej popcorn. Ani žádná vodítka. A moje žena je do prdele těhotná. *Zkurvej život*. Položím jí ruce na ramena a ona ztěžka vydechne a vezme mě za zápěstí.

„Nechci, abys přede mnou něco skrýval,“ řekne.

„Nebudu.“ *Kecy, Blacku.*

„Jak se to mohlo stát?“

Přimhouřím oči a usilovně přemýšlím, jako bych mohl přijít na odpověď. Samozřejmě, že na žádnou nepřijdu,

a v tuhle chvíli vlastně ani nechci. Chci jít do postele a umazlit ji k smrti. Kašlu na muže. Sejdeme se ráno.

Otočím se, abych jim všem – samozřejmě s výjimkou matky – nařídil, aby vypadli, ale zjistím, že už tu nikdo není. „Kam šli?“

„Předpokládám, že domů.“ Rose mě obejmě kolem pasu a společně se vydáme do ložnice. Opírám se o ni. Ale jen trochu. „Hodiny strávili tím, že tě hledali.“

„Byl jsem na pláži a opijel se.“

„Neříkej. Vážně?“

„Jo, opravdu.“ Skloním se a políbím ji do vlasů a ona mě pustí. Padám na matraci. Celý pokoj se se mnou začne točit. „Jsem váž...“ – škytnutí – „...ně opilý.“

„Jsi vážně otravný, to jsi.“ Rozepne mi kalhoty. Zašklebím se na ni. *Oh, zlato.* Přesně v tohle jsem douf..

„Zapomeň na to, Blacku,“ zamumlá, stáhne mi nohavice a kalhoty odhodí stranou, než se pustí do rozepínání mé košile.

„Řekla jsi mi ne?“ Chytnu ji za zápěstí a donutím ji přestat. Čekám na odpověď. Na správnou odpověď. „Jsem mafiánský boss, zlato.“

„Já vím,“ zamručí, přitiskne své rty na mé a jemně mě políbí. Šťastně vzdychnu v očekávání dalších. „Ale dneska večer nejsi tvrdý mafiánský boss.“ Kousne mě do rtu a stiskne můj měkký penis. „A tahle panička je příliš unavená z toho, jak se stresovala, kam zmizel její mafiánský manžel.“

Zamračím se. „Byl jsem na pláži.“

„Ano, ale já se bála, že jsi odjel do Miami.“

Odfrknu si. „Bez Jamese a Brada?“

„Jo. A bez Otta a Ringa a Goldie.“

„Otto může jít do prdele.“ Zabořím hlavu do polštáře. „Už tady nemá co dělat.“

„To řekni své matce.“

„Taky že jí to řeknu.“ Popadnu Rose a strhnu ji zpátky na postel. Obtočím kolem ní všechny ruce a nohy, co mám. Nebo se o to aspoň pokusím.

„Pořád mě nenávidíš?“ zašeptá a políbí mě na paži, kterou ji objímám kolem krku.

„Pořád, zlato,“ zamumlám. „A navždycky.“

* * *

Do.

Prdele.

„Ne, ne, ne,“ drmolím a převaluju se v posteli v marné snaze najít na polštáři kus chladivého místa.

„Ano, ano, ano,“ odpovídá mi sladký ženský hlas.

Zarazím se a zamračím. Našpulím rty. Protočím panenky. Tohle už nechci nikdy znova zažít. Jen dvakrát v životě jsem byl opravdu namol. A ten stav mi nedělá dobře. Připadám si zranitelný. V ohrožení. Ale pravdou je, že kdybych se včera večer tak neopil, zamířil bych rovnou do hangáru, nasedl do letadla, odletěl zpátky do Miami a...

A vyhodil bych celý to zasraný město do vzduchu.

Byl to hrozný nápad. Ještě horší je ale to, jak se teď cítím. Mám pocit, jako by mi v hlavě explodovalo několik granátů.

S obličejem zabořeným do polštáře poslouchám, jak se ke mně blíží zvuk jejích bosých nohou na podlaze. V mém zorném poli se objevuje její tvář se zatraceně samolibým úsměvem. „Slintáš,“ zašeptá, nakloní se ke mně a olízne mi rty. V tu chvíli jako by se ve mně všechno zažehlo. Je to jako ohňostroj, jen místo tepání ve spáncích mi krev začne pulzovat v žilách. Tak krásně voní. A neuvěřitelně dobře chutná. A když se mě dotkne, připadám si jako v nebi. Najdu v sobě sílu opřít se rukama do matrace a převalit se na záda. Přitom ji chytну za zápěstí a přetáhnu si ji na sebe. Ale právě když se ji chystám políbit a co nejlíp odstartovat den, o kterém vím, že bude náročný, přes tvář jí přelétne vlna obav.

Zarazím se. „Co se děje?“

Tváře se jí nafouknou, ruku si připlácne na pus, vyletí z postele a vrhne se přes ložnici směrem ke koupelně.

Neobtěžuje se zavřít dveře – rychlost je zřejmě důležitější faktor – a o vteřinu později začne zvracet. Našpulím rty. „Jsi v pořádku, zlato?“ zavolám a silou vůle se přinutím vstát z postele. Bože, já mám takovou kocovinu. Ale můžu si za ni sám, takže zatnu zuby a jsem zticha. Dojdu právě ke dveřím do koupelny, když vyhodí včerejší večeri. Tělo se jí svíjí v křečích a pažemi objímá záchodovou mísu.

„V pořádku,“ hlesne, znovu sebou škubne a vyzvrací dezert.

Skloním se k ní, pohladím ji po zádech a zastrčím jí několik uvolněných pramenů vlasů za uši. „Je to určitě holka,“ řeknu, vytáhnu pár papírových kapesníků z krabice a podám jí je.

Zhluboka se nadechne a vydechne, klesne na podlahu a vyčerpaně se o mě opře. Posunu se dozadu až ke zdi a přitáhnu si ji k sobě. Usadím si ji mezi nohy a obejmů ji kolem ramen. „Jak to víš?“

„Protože takhle těžké pořízení může být jen se ženou.“ Nakloním se k ní a jemně ji kousnu do ucha. Tiše se zasměje a přitulí se ke mně ještě blíž. Tohle je moje Rose. Klidná. Vyrovnaná. „Cítíš se líp?“

„Ani ne,“ špitne. „Ty?“

„Taky ne,“ přiznám a vzdychnu jí do vlasů. Nevím, co jí mám říct. Nevím, co bude dál. Návrat do Miami byl vždycky v plánu, ale oba – a tím myslím Jamese a sebe – jsme tenhle plán měli mnohem radši, když jsme si mysleli, že je Medvěd mrtvý. Řešit byznys, a přitom se snažit zajistit, aby Rose a Beau byly v bezpečí, bylo příliš stresující. Tohle už znova nechci. Nechci se vyhýbat bombám, ohlížet se přes rameno a neustále se hádat s manželkou.

Problém je, že nemám na výběr, a Rose nereaguje zrovna dobře na to, když je zahnaná do kouta. Když nám někdo bere možnost volby.

„Co bude teď?“ zeptá se váhavě.

Teď se vrátíme do Miami a vyřešíme ten zasranej problém. Jednoduché. Ale jednoduché to nebude, ne pro mé

zdraví, a už vůbec ne pro mé manželství. „Teď“ řeknu a přesunu jí ruce na břicho, „uděláš, co ti řeknu, a budeš se soustředit na tohle.“

Přitiskne své ruce na mé a jemně je hladí. „Zatímco ty se vracíš do války,“ zašeptá a zní téměř smířeně. Ale copak má na výběr? Copak má *kdokoli* z nás na výběr? Medvěďův včerejší telefonát nebyl jen zdvořilým upozorněním na to, že jsme totálně selhali v pokusu zlikvidovat našeho největšího nepřítele. Byl varováním.

A tak takhle zasraná záhada pokračuje.

„Pojď,“ řeknu a pobídnu ji, aby vstala. Obejmu ji kolem ramen a společně sejdem do kuchyně, kde ji posadím na židli a vyndám z lednice ten zelený sajrajt, který poslední dobou pije. Přivedl ji na to James a já jsem si docela jistý, že z toho musí zeleně už i chcát. Naleju jí trochu do sklenice a džbán postavím na kuchyňskou linku. Rozhlédnu se kolem a chvíli poslouchám. Něco je jinak. „Kde je Daniel?“

„Zůstal u tvé matky.“ Napije se a významně povytáhne obočí. Vím, na co myslí. Myslí na to, že bych byl moc nerad, kdyby mě ten kluk viděl opilého. A má pravdu.

„Co máš dneska v plánu?“ zeptám se.

„Zatímco ty budeš osnovat vraždu?“

Vrhnou na ni unavený pohled, podám si vodu a vezmu si pár prášků na bolest. „Rose, zlato, nechci, aby ses stresovala.“

„Danny, prosím tě.“ Její sklenice dopadne na desku stolu trochu prudčeji, než je nutné, ale já nemám strach z žádných létajících objektů mířících na mou hlavu. Je příliš vyčerpaná a sotva se udrží na nohou, natož aby po mně mohla silou něco mrsknout. Ta její nevolnost se vleče, ale doktor je spokojený – a když je spokojený doktor, jsem spokojený i já. „Chceš mi říct, abych se o tebe nebála?“ zeptá se.

„Ano, přesně to ti chci říct.“ Vyndám ze skříňky čerstvé pečivo a narovná ho na talíř spolu s máslem a džemem. „Tvoje obavy jsou zbytečné, protože všechno bude v pořádku.“ Položím talíř na stůl a posadím se vedle ní.

„Aha, takže proto ses včera večer tak opil, co?“ Vezme si koláček a opatrně si z něj uždibne.

„Potřeboval jsem jen vypustit trochu páry.“ Namířím na ni nůž na máslo. „Je to levnější než rozbítet vázy a mísy.“

Trochu se zamračí a pomalu žvýká, ale vidím na ní výčitky. Když chce, umí se pořádně rozhněvat, a já vím, že je to zvrácené, ale já ten její oheň miluju. A navíc ona ho v sobě musí mít, když je vdaná za mě.

„Tak co budeš dneska dělat?“ znovu se zeptám. Konverzace na téma mých plánů skončila.

„Jdeme s Beau na nákupy a pak jsem chtěla zajít na trh pro věci na to kari, o kterém jsme se bavili, ale teď...“

„Co teď?“

„No, teď...“ Nakloní hlavu a její výraz je plný očekávání. „Co budeš dělat ty?“

Ví, co budu dělat. Olíznu si marmeládu z prstů a zakousnu se do croissantu. Pohodlně se opřu v židli. Její oči sjedou na mou holou hrud. Našpulí ret. Pak se nakloní blíž a pohladí mě po prsních svaích. Sleduju, jak její ruka přejíždí po mém těle až k malé jizvě pod klíční kostí. „Cítíš se líp?“ zeptám se tiše a zvednu k ní oči.

Naše pohledy se střetnou. Její skromný úsměv je mi odpovědí. Rychle vstanu, zvednu ji ze židle a opatrně si ji přehodím přes rameno. Vypískne, ale sotva to registruju. „Chceš vědět, co budu dělat já? Začnu tím, že divoce ošukám svoji ženu.“ Položím ji na postel a ona si okamžitě začne stahovat tričko a kalhotky, zatímco já si sundávám boxerky. Popadnu si ptáka a začnu si ho masírovat, až jsem úplně tvrdý. Rose mě pozoruje, a přitom si hladí prsa.

Moje žena je normálně zatraceně sexy, ale ještě nikdy mi nepřípadala tak žádoucí jako teď. Její prsa jsou o něco větší, břicho o trochu kulatější, zadek se jí zaobljuje. A ten její pohled.

Matka mého dítěte. Vždycky jsem měl problém nechat ji na pokoji, ale teď je to přímo nemožné.

Podívám se dolů na svého mokrého ptáka, a zatímco si ho nepřestávám masírovat, zatnu zuby a po kolenou se posunu po matraci nahoru. Odstrčím její ruku a usměju se, když se prohne v zádech. Skloním se k ní a do pusy si vezmu její ňadro. Sténá dlouze a tiše. Cítím své srdce bušit tvrdě a rychle. „Ach ano,“ vydechne, když jí začnu sát bradavku. Pustím si péro a prsty jí přejedu po vnitřní straně stehna. Usměju se, když ještě víc roztáhne nohy.

„Chceš, abych tě ošukal prsty, zlato? Nebo jazykem?“ Zasuňu jí dva prsty do kundičky a fascinovaně sleduju, jak se jí tvář zkřiví touhou a ruce vyletí nahoru, aby se chytily čela postele. „Nebo svým velkým, tvrdým, pulzujícím pérem?“

„Ano,“ zašeptá a vzepne se proti mým prstům. „Vším dohromady.“

Všechny ranní nevolnosti a kocoviny jsou zapomenuty. Stejně jako všechny myšlenky na zvráceného, sadistického zmrda, který po nás jde – aspoň teda do prdele doufám. Sjeďu jí z ňader níž, jazyk strčím mezi její pulzující, mokré pysky a lížu její kundičku, jako by to byla moje poslední večeře.

„Do prdele, Danny!“

Její neustávající výkřiky mě pohání dál, povzbuzují mě, oči se mi zavírají, ústa hladově lační po její chuti a vůni.

A právě když se chystá udělat, přestanu, otočím ji a vrazím do ní svého ptáka. Šukám ji tvrdě, rychle a brutálně. Můj řev a její výkřiky musí být slyšet po celém ostrově.

Ale přesto ještě zrychluju, přirážím silněji a snažím se zaňnat předchozí myšlenku.

Moje poslední večeře.

Kapitola 2

ROSE

Buší do mě jako šílenec. Můžu sotva popadnout dech. Už mockrát si mě vzal takhle agresivně, donutil mě přemýšlet, kolik toho ještě vydržím, ale ještě nikdy jsem nebyla v situaci jako teď.

Potřebuju, aby přestal. Vymyká se kontrole. Bez ustání řve, prsty mi zarývá do boků, jeho slabiny hlasitě naráží na můj zadek. Bolest mezi mými stehny je nesnesitelná a v hlavě mi duní. „Danny,“ zamumlám do polštáře a chytnu se prostěradla. „Danny, prosím.“

Dál přiráží jako smyslů zbavený. Nevnímá mě a mé protesty, neslyší má slova. „No tak, zlato,“ řve a hlasitě sténá rozkoší. „Už budeš?“

„Danny, přestaň,“ vyrazím ze sebe s obtížemi. Zalykám se vlastními slovy, vráží ho do mě hluboko, tak hluboko, že to bolí.

„Řekni mi, kdy budeš, Rose.“

„Danny, já nemůžu.“

„No tak, zlato!“

„Danny, prosím, přestaň.“ *Kurva, to bolí.* „Danny,“ zamumlám bez dechu, nemám sílu to ani zakřičet, připadám si jak hadrová panenka vydaná na milost a nemilost jeho bezcitnému zacházení.

Přestaň!

A pak ucítím, jak se do mě udělá. Přidušeně zaúpí a zhroutlí se na mě. Udýchaný, zpocený, tlačí mě váhou celého svého těla do matrace. Vzpíná se ke mně boky, jeho semeno do mě

stříká v horkém a nekonečném proudu, zatímco on sténá, hlavu zabořenou do polštáře vedle mého krku. Ležím bez hnutí, úplně omráčená. Ale ne z těch správných důvodů. „Slez ze mě,“ řeknu ochraptěle. Moje tělo není moje. Je to pocit, o kterém jsem si myslela, že už nikdy nezažiju. Prázdnota, bezmoc. Nic. Necítím vůbec nic.

„Rose?“ udýchaně vysloví mé jméno a trochu se posune.

„Slez. Ze. Mě,“ nařídím ostře. Tvář se mi zkřiví bolestí, když ho ze mě vytáhne, a já cítím, jak mi jeho sperma stéká po noze.

„Zlato, co se děje?“

Podepřu se na pažích a zvednu se z postele. Chytí mě za zápěstí, aby mě zastavil, a já se mu pokusím vykroutit. „Pust' mě, Danny.“ Vím, co očekává. Myslí si, že na něj vyjedu, že mu udělám scénu. Ale já jsem příliš otupělá. Příliš šokovaná. Nikdy si mě nevzal proti mé vůli. Vždycky si nejdřív vyžádal svolení – i když třeba svým vlastním, zvráceným způsobem. Zvednu k němu oči a v okamžiku, kdy spatří prázdnotu v mém výrazu, ucouvne a pustí mě. „Řekla jsem ti, abys přestal. A ty jsi nepřestal.“ Otupěle odcházím a zamykám se v koupelně. Pustím sprchu a vlezu si dovnitř. Doléhá na mě známý pocit odcizení. Štít, který jsem už roky nepotřebovala, je najednou znovu v pohotovosti. Podívám se dolů na své tělo. Nevidím malé zakulacené břicho.

Vidím objekt. Věc.

Polknu a klesnu na podlahu. Natáhnu se pro žínku a vzlykám, když se čistím a drhnu mezi nohama. Drhnu svého manžela ze svého těla.

Protože dnes není mým manželem.

Dnes je jen dalším mužem, který neposlouchal, když jsem mu řekla, aby přestal.

Je to poprvé, co za mnou nepřišel. Nemůžu říct, že mě to mrzí. Jakmile se dám trochu dohromady, vejdu zpátky do ložnice. Je prázdná. Mlčky se obléknu, natáhnu si dlouhou růžovou sukni

a bílou košili bez rukávů, jejíž konce si zavážu na uzel. Rychle si vysuším vlasy, na obličej a na paže si nanesu opalovací krém a na nohy obuju sandály se zlatými kameny. Z nočního stolku seberu mobil, z opěradla křesla kabelku a z postele gumičku do vlasů. Gumičku, kterou jsem tam ztratila, když si mě bral jako zvíře. Zastavím se a mlčky zírám na zmačkané prostěradlo, a pak zaslechnu, jak se zabouchly dveře. Ohlédnu se přes rameno. Je pryč. Nemůže se mi podívat do tváře.

To je dobře. Já se na něj taky nemůžu ani podívat. Zamířím do kuchyně a cestou si stahuju vlasy do culíku. Když ale vejdu dovnitř, prudce se zastavím. Uvidím ho, jak sedí u stolu v bílé košili a modrých kalhotách a hraje si s mobilem. Vyrušila jsem ho z hlubokého zamyšlení. Vzhledne a ustrne v pohybu. Zadívám se do jeho ledově modrých očí, které v tu chvíli zdaleka nejsou chladné. Jsou ustarané. Nemám tušení, co mu mám říct.

Odvrátím pohled, vezmu si klíče z poličky u dveří a odcházím. „Rose,“ volá za mnou. Slyším za sebou jeho kroky. „Zlato, prosím, neodcházej. Nechoď pryč.“ Zrychlím tempo a vytáhnu z kabelky mobil, abych zavolala Beau a zjistila, jak dlouho jí to bude trvat. Nedostanu se ani ke kontaktům, když uslyším kola na štěrk a uvidím, jak její žlutý džíp projíždí branou vily.

„Rose,“ vydechne Danny, předběhne mě a zastoupí mi cestu. Obejdu ho a zamávám na Beau a Jamese na sedadle spolujezdce.

Jakmile zastaví, James vystoupí a já ho vystřídám. Usadím se vedle Beau a kabelku si položím na klín.

„Dobré ráno,“ řekne James a skloní se, abych ho mohla políbit na tvář.

„Jedem,“ řeknu a v tu chvíli nedokážu ani ocenit význam tak prostého okamžiku – okamžiku, kdy můžeme s Beau jednoduše nastoupit do auta a vyrazit ven, aniž by nás hlídali Vikingové nebo aniž by Danny s Jamesem byli strachem bez sebe. Ale změní se to teď?

Beau sedí nehybně za volantem a upírá na mě oči. „Vy dva jste se ještě neusmířili?“ zeptá se a obrátí oči k Danny-mu. I já na něj pohlédnu, ale vidím jen polovinu muže, kterého znám. Vidím nejistého muže. Ztraceného muže.

„Rose,“ zašeptá tiše a prosebně se na mě podívá.

Upřu pohled zpátky na silnici a Beau konečně vyjede na cestu. Podívám se do bočního zrcátka a vidím Jamese s rukou na Dannyho rameni.

„Co se děje?“ zeptá se Beau a pohledem těká mezi mnou a silnicí. Ví, že tohle je víc než jen pokračování včerejšího dramatu. Samozřejmě že to ví. A protože je to moje nejlepší kamarádka, chci jí to říct. A protože Danny je můj manžel a já nechci, aby si o něm myslela něco špatného, nechci jí to říct. Přemýšlím, jestli to nepřeháním. Jestli se nechovám poštile. Přemýšlím, jestli mám právo cítit se takhle prázdná. Náš sexuální život byl vždycky pestrý. Vždycky byl velmi fyzický, někdy až násilnický. Povaha našeho vztahu to tak diktovala. To, kdo je Danny. A kdo jsem já. Když se sejdou dva lidé jako my, výsledek bude vždycky... výbušný.

Ale dnes?

Možná za to můžou mé emoce. Moje momentální rozpoložení vzhledem k nedávné zprávě, která nás všechny šokovala. Nevím. Povzdechnu si a podívám se na svou kamarádku. Vypadá v pohodě. Nevím ale, jestli to není jen maska, protože Beau mě už nejednou dokázala oklamat. Předstírala dokonalou rovnováhu, zatímco cítila naprosté zoufalství. „Jsi v pořádku?“ zeptám se a otočím se k ní čelem. Natáhnu se po jejích slunečních brýlích, sundám jí je a ona mě nechá. Ví, proč to dělám. Žádné stopy po slzách. Žádné mhouření očí od bolesti hlavy. Vypadá dobře.

„Ne, nejsem,“ řekne a já se zarazím. Vezme mi brýle z ruky, znovu si je nasadí a opře se rukama o volant. „Nikdo z nás nebude v pořádku, dokud jistý někdo nebude mrtvý, a jelikož jsme znovu na začátku a nemáme ani ponětí o tom, kdo ten někdo je, měli bychom se připravit na pořádné rodeo.“

Při těch slovech sáhnu po bezpečnostním pásu a zapnu si ho. „Namazala ses opalovacím krémem?“ zeptám se a prohlížím si její holou paži s odhalenou jizvou. Usmála bych se, kdybych si byla jistá, že její jizva je takhle hrdě vystavená bez skrytého úmyslu. Že se nám všem jen nesnaží namluvit, že je v pořádku.

„Ano, mami, namazala.“ Beau se zamračí na silnici. „Víš, že mě nenechá odejít z domu, aniž by mě jím celou natřel.“

„Což je jedinečně dobře.“ Vyndám mobil a napíšu Esther, abych se zeptala, co má v plánu Daniel. V poslední době si osvojil nový zvyk – neodpovídat mi na zprávy. Pak si hodím mobil do klína a začnu si mnout čelo. „Samozřejmě, že zrasený Perry Adams nemohl být Medvěd,“ vyhrknu s pohledem upřeným před sebe. „A víš, co je na tom sakra nejhorší?“ zeptám se, ale nedám jí šanci odpovědět. „Kdybych věděla, co se mému manželovi honí hlavou, kdyby se obtěžoval s něčím se mi svěřit, tak bych mu kurva řekla, že Adams toho není schopnej.“ Strávila jsem s tím idiotem týdnů, sváděla ho, masírovala jeho ego. Byl to zkorumpovaný lhář a podvodník, ale zločin na *téhle* úrovni v sobě neměl. Ušklíbnu se a pohled mi sklouzne na mobil, který se mi rozezní v klíně. Stejně jako Daniel, ani Esther, zdá se, nedokáže odpovídat na esemesky, ale na rozdíl od mého syna mi alespoň zavolá. „Ahoj,“ řeknu a přepnu hovor na hlasitý odposlech, zatímco Beau odbočí doleva směrem k městu.

„Právě odešel s Tankem a Vztekounem. Vztekoun ho vezme na vodu a Tank dostal rozkaz od mužů, aby se s vámi spojil.“

Obrátím unavené oči na Beau. Věděla jsem to. *Sbohem, svobodo*. Beau se usměje, ale jen nepatrně. Cítí totéž a Esther ví, že mi bude říkat něco, co rozhodně nechci slyšet. „Díky.“

„Jak se má ten opilý idiot?“

„Nejspíš se zase opíjí.“ Sáhnu do kabelky a vytáhnu sluneční brýle. Cítím, jak mě v očích štípou slzy. Rychle si je nasadím.

„Co se stalo teď?“ zeptá se podrážděně.

Těžko jí můžu říct, že jsem řekla ne a on mě neposlechl. „Nic,“ povzdechne si. „Jdeme nakupovat. Potřebuješ něco?“

„Nic,“ řekne a zdrží se dalších otázek. Vsadím se ale, že hned zavolá Dannymu a bude se vyptávat jeho. A stejně jako já, i on bude lhát.

„Uvidíme se později.“ Hodím mobil do kabelky a zabořím se do sedadla. „Jak James přijal tu zprávu?“ zeptám se a otočím se na Beau. Pokrčí rameny.

„Tiše. Znáš Jamese. Moc toho nenamluví, ale hodně přemýšlí.“

Zasměju se, ale nikoli proto, že by mě to pobavilo. Zatímco mého manžela jeho pověst předchází a on ji hrdě vystavuje na odiv, James se raději drží stranou. Ohlušující zabiják a tichý zabiják. V některých aspektech jsou dost rozdílní, a přesto děsivě podobní.

„Nechci, aby si o mě dělal starosti,“ pokračuje Beau, a tentokrát se zasměju od srdce. Na jaké planetě to žije?

„Zabíjení a strachování se o nás jsou dvě věci, které jdou našim manželům nejlíp, Beau,“ podotknu a zamračím se na přední sklo. „I když vzhledem k tomu, že zabili špatného muže, řekla bych, že se strachují líp, než zabíjejí.“

Beau se hlasitě rozesměje a je skvělé ji slyšet smát se, i když náš humor je trochu pokřivený. „Hlavně to neříkej před nimi.“

Odfrknu si. „A co udělají? Zabijí mě? Právě jsme si potvrdily, že naši manželé jsou dost neschopní vrazi.“ Mluvím hlouposti. Jsou děsivě talentovaní, když přijde na ukončování životů. Jen tentokrát ukončili ten nesprávný.

„Každopádně,“ pokračuje Beau. „Manželé? Já si svého vraha ještě nevzala.“ Ušklíbne se na silnici.

„Proč prostě neřekneš ano?“ Víím, že se jí ptal. A *víc*rát než jednou.

„Protože zabil Lawrencova manžela,“ pokrčí rameny.

Cože? Zírám na ni s otevřenou pusou. „Proč jsi mi to neřekla?“

„Dozvěděla jsem se to teprve včera večer před večerí, a pokud ti to neuniklo, dost věcí se od té doby posralo.“ Povytáhne obočí a já si povzdechnu. „Bude to v pořádku, to přece víš, ne?“ Sáhne po mé ruce a povzbudivě ji stiskne. Nevím, co Beau dává tu jistotu, ale ať už je to cokoli, chci ji taky cítit. Místo toho si připadám jak na horské dráze emocí, zmítaná mezi radostí a zoufalstvím.

„Jak to můžeš vědět?“ zeptám se.

„Protože ty jsi vdaná za Brita a já jsem s Enigmou,“ usměje se a vrátí ruku na volant.

„Neuniklo náhodou *tobě*, co všechno se včera v noci semlelo?“ zeptám se naprosto zmateně.

„Medituju. Lawrence na tom trval.“

„Aha, a proto seš teď připravená vyrazit do války?“ zeptám se sarkasticky.

„Nelíbí se mi to stejně jako tobě. Možná to jen dokážu líc přijmout. Měla bys to zkusit.“

„Co bych měla zkusit? Přijmout to?“

„Meditaci. To by ti mohlo pomoci se s tím smířit.“

„Nemůžu se smířit s tím, že budu své dítě vychovávat v kriminálním podsvětí. Nestanu se součástí mafiánské rodiny.“

„Rose,“ vzdychne Beau, natáhne se ke mně a pohladí mě po břiše. „Nerada ti to říkám, ale my už jsme součástí mafiánské rodiny.“

Našpulím rty a sevřu její ruku v naději, že jednoho dne budu moct hladit její břicho a vědět, že i tam je život. Rodina. Jsme jedna velká podělaná rodina. Ano, podělaná, ale jeden druhému kryjeme záda.

„Co myslíš, že to je?“

„Co co je?“ zeptám se zmateně.

„Tvoje dítě,“ zasměje se. „Kluk, nebo holka?“ Její zvědavost mě těší i bolí zároveň. To, jak je za mě šťastná, a přitom tak hluboce raněná za sebe a Jamese.

„Doufám, že to je kluk, protože...“

„Představ si Dannyho s holkou.“

„Přesně tak.“ Obě se při té představě zachvějeme. S dcerou by si nedovedl poradit.

„Co vlastně dneska nakupujeme?“ zeptá se.

Zavrtím zmateně hlavou a vytáhnu mobil. „Chci udělat to kari, o kterém jsem ti říkala.“ Ukážu jí displej telefonu a recept, který jsem nedávno viděla v televizi. Jen jsem se koukala na televizi. Odpočívala. Válela se. Jedla. Pila brokolicevý džus. *Idyla*. „Potřebuju všechnu zeleninu, co existuje, a nějakou kozu.“

„A budeš se svým manželem už mluvit, až se u vás všichni sejdeme večer na večeři?“

„Dnešní večere je zrušená,“ zamumlám. „Stejně si nedokážu představit, že by se po včerejšku někomu chtělo. Sním to kari sama.“

„Dobře,“ vydechne a zní stejně přesvědčeně jako já. Neohledně toho kari. To sním sama úplně bez problémů.

Kapitola 3

JAMES

Věděl jsem, že dneska žádná schůzka nebude. Ne po tom, v jakém byl Danny včera stavu, a už vůbec ne po tom, jak se ráno oba tvářili. V sídle Blackových není něco v pořádku. Vzal jsem ho na vodu v naději, že v něm probudím trochu života. Před Danielem na chvíli vytáhnul hlavu ze zadku, ale pak kluk odjel – Vztekoun ho vzal zpátky do vily na hodinu se soukromým učitelem – a Danny...

... opět upadl do deprese. Nechal jsem ho být. Za tu krátkou dobu, co se známe, jsem se naučil, že když truceje, je lepší se na nic nevyptávat. Až bude chtít, přijde sám.

„Uvidíme se později,“ křiknu za ním, když zamíří zpátky k vile. Plouží se po pláži, ani se neotočí, jen zvedne ruku na znamení, že mě slyšel. Zamračím se. „Je teď vhodná chvíle na to, promluvit si o příští zásilce od Chaky?“

„Ne.“

„Kurva, co jsi udělal, Danny?“ Tahle jeho sklíčenost a Rosein výraz dnes ráno nejsou důsledkem přílišného množství alkoholu – na jeho straně – ani emočního výbuchu – na straně její. Něco se stalo.

„Uvidíme se později na večeri,“ zavolá a ignoruje mou otázku. „A namaž si záda nějakým zasraným opalovacím krémem.“

Prohrábnu si mokré vlasy a pokrčím rameny. Cítím, jak se mi kůže napíná už po několika málo minutách na slunci. Natáhnu si neopren zpátky na horní půlku těla a vytočím Otta.

Odpoví okamžitě. „Právě jsem ti chtěl volat.“

„Proč?“

„Klikni na ten odkaz, který jsem ti právě poslal.“

U ucha mi cinkne zpráva a já už předem vím, že se mi nebude líbit. Ještě ale netuším, že výraz „nebude líbit“ je hodně slabé označení. „Do prdele...“ zašeptám.

„Jo.“

Tupě zírám na titulky článku. „Kdo že vládne Miami?“ zeptám se nevěřícně a krev mi začíná vřít, když pokračuju ve čtení o Britovi a Enigmě a o FBI, která je bezmocná proti jejich řádění v Miami. Konečně se dostávám ke jménu reportéra. Reportéra, který si zjevně přeje umřít. „Kdo je kurva Natalia Potterová?“ zeptám se. A odkud má, sakra, tyhle informace?

Opravdu jsem položil tak stupidní otázku?

Nikdy to neskončí. To víme. A to je taky důvod, proč byla loděnice znova opravena poté, co jsme ji vyhodili do povětří. Nemluví se o tom, ale Beau i Rose vědí, že z toho nejsme venku. Potřebujeme mít Miami pod kontrolou. Dokud si udržíme kontrolu nad městem, máme *navrch*. Moc rovná se bezpečí. Přítomnost v Miami rovná se svobodný život mimo Miami. Zmizet nepřipadá v úvahu, protože nás vždycky najdou. Musíme držet prst na tepu města, abychom si zachovali své životy. Jednoduché.

„Pracuju na tom,“ řekne Otto a zavěsí dřív, než mu stihnu nařídit, aby ji sundal. *Reportér, Jamesi. Teda vlastně reportérka*, která očividně nemá ani páru, s kým má tu čest.

Několikrát se nadechnu a vytočím Chaku.

„Je mrtvý?“ zeptá se místo pozdravu.

Zadívám se za mizejícím Dannym v dálce a znovu se zamračím. *Co se to kurva děje?* „Obávám se, že ne.“ Vydám se zpátky k naší chatě. K chatě na pláži, která má ale k obyčejné chatě dost daleko. „Jen je myšlenkami momentálně trochu jinde.“

„Á, tatínek Black,“ řekne Chaka a rozesměje se.

Překvapeně se zastavím. Víím, že zprávy se šíří rychle, ale tak rychle? A až do zasraný Afriky? Navíc když všichni ze zjevných důvodů drží Roseino těhotenství v tajnosti? Zabručím něco neurčitěho a ohlédnou se za Dannym. Jak to kurva Chaka ví? „Pořád platí dodávka devatenáctého?“ zeptám se.

„Možná máme menší problém.“

„Jsem si jistý, že nemáme, Chako,“ řeknu a sleduju, jak se mi prsty na nohou s každým krokem boří do jemného písku. Problémy se hromadí. „Šlápli jsme na kuří oko pár Rusům a Mexičanům jsme místo nich slíbili kurevsky skvělej byznys. Nedodržení toho slibu by nevypadalo dobře. Mohlo by to vyvolat špatnou náladu, jestli víš, co myslím.“ Nebo Mexičany donutit, aby se pro své dodávky obrátili zpátky na Rusy. *Nenuť mě k výhružkám, Chako.*

„Přetlumočím mu tvoje obavy.“

„Komu?“

„Člověku, který má na starost výcvikový kurz pobřežní stráže, který se koná v den našeho plánovaného doručení.“

Zvednu pohled ke krásné modré obloze. *Do hajzlu s tím.*

„Musíme to přesunout na pondělí.“

„To je o tři dny později, Chako.“

„Chceš to doručit o víkendu?“ rozesměje se.

Má pravdu. O víkendu se to tam lidmi jen hemží. „Ještě ti to potvrdím.“ Zavěším a frustrovaně kopnu do písku.

„Něco se děje?“

Znehybním.

Usměju se.

Ten hlas.

Sklopím hlavu a uvidím ji na verandě. V bikinách. V zatraceně malých bikinách. Blondaté vlasy má rozčuchané, tmavé oči jí září. V ruce drží kus manga, ze rtů jí kape šťáva. Všechny moje problémy se rázem rozplynou. Z chaty ke mně doléhá hudba a já překvapeně nakloním hlavu na stranu, když poznám *Lose Your Head* od London Grammar. Náš

song. Její úsměv je pro mě kurva vším. Stejně jako fakt, že mi neudělala scénu kvůli něčemu, co je mimo mou kontrolu. Ta zpráva ji zasáhla, samozřejmě že ano. Ale vyrovnává se s tím tiše. Rozjímá.

Potřebuje cítit mou náklonnost.

Potřebuje cítit mě.

Nemůžu říct, že by se mi to nelíbilo.

Vidím ale, že je s tím smířená. A to je na ní naprosto úžasné. Ví, že jednou s tím skoncuju. Nezáleží na tom, kdy – jestli to bude dnes, nebo zítra. Skoncuju s tím. Nepřestanu, dokud ho nenajdu a nezabiju. Teď je to prostě život. Náš život.

Zamírím k ní, hudba ke mně doléhá stále hlasitěji, a ona upustí mango a pomalu začne couvat, na tváři vědoucí úsměv. Jdu za ní do chaty, zastavím se jen na moment, abych si svlékl neopren, což mi trvá mnohem déle, než bych chtěl. Nechám ho ležet na podlaze, kde za chvíli přistane i horní díl Beauiných bikin. Zvednu k ní oči a kupodivu to není pohled na její dokonalá ňadra, ze kterého jsem u vytržení, ale pohled do jejích divoce jiskřících očí. Jsou tak *plné života*. Dokonce i teď, když opět čelíme nejistotě, je plná života.

Světlo.

Od její poslední menstruace uplynuly čtyři týdny. Nemluvíme o tom, ale oba jsme si toho vědomi. Stejně jako jejích včerejších slov těsně před tím, než se to u večeře celé podělalo. Chce to zkusit. Chce dítě. Váhal jsem – a to bylo ještě *před* tím, než jsme obdrželi ten telefonní hovor, který nás neomylně zavede zpátky do Miami. Pořád je křehká. Ale zároveň jí to chci dopřát. Ten maják naděje. Světlo v naší temnotě.

Šanci znovu najít pocit klidu a míru.

Ale je na to skutečně připravená? Je na to připravené její tělo? Její mysl? A co je ještě bolestivější, je její tělo po tom všem, čím si prošlo, schopné nosit dítě? Víím, že Beau se děsí možnosti, že není. Potřebuje vědět, že je fyzicky v pořádku. A já jí to musím dopřát.

Musím.

Nemůžu.

Do prdele.

Plížím se za ní a teplota mého těla stoupá s každým dalším krokem. Následuju ji do ložnice. Zastaví se u nohou postele a jedno malé štouchnutí stačí, aby spadla na matraci. Ach bože, ten její pohled. Dívá se na mě s takovou důvěrou. S takovou láskou. Jednu pěst zabořím do matrace vedle jejích nohou, druhou se podepřu na druhé straně a pomalu se sunu nahoru po jejím těle, až mám obličej těsně u jejího břicha. Líbám každý centimetr její kůže, z jedné strany na druhou, znovu a znovu, vdechuju její vůni, líbám její jizvu, zatímco ona mi cuchá vlasy a spokojeně vrní. Někdy je tohle – když jsme tak zatraceně blízko a tak zatraceně zamilovaní – stejně dobré, jako když jsem celý v ní.

Někdy.

Zvolna se sunu výš, až ji líbám všude po tváři a na rtech cítím sladkou šťávu manga. Vzepnu se proti ní boky a lehce do ní vklouznu. Obmotá kolem mě své nohy, pevně mě uchopí, její ústa se nemohou nasytit mých. Roztouženě sténá a já chraplavě vzdychám. Její mělké výkřiky a má táhlá úpění, to vše se mísí a splývá dohromady a vytváří tu nejkrásnější hudbu k milování. Mé rty se nikdy neodtrhnou od těch jejích. Moje slabiny pravidelně přirážejí a její boky odpovídají na každý můj pohyb. A když mi své krátké nehty zaryje do ramen a celé její tělo se propne a ztuhne, moje polibky se stanou ještě náruživějšími, moje přírazy naléhavějšími a sténání hlasitějšími.

Její orgasmický výkřik s sebou strhne lavinu. Udělám se do ní tvrdě a prudce, sténám jí do úst a ona roztouženě nařká do mých. A naše oči se otevrou přesně ve stejnou chvíli. A neomylně se setkají.

Srážka lásky.

Usměju se, zhluboka se nadechnu a zabořím obličej do prostěradla vedle jejího vlhkého krku. Slastně vdechuju její slanou vůni a vůni jejího potu po sexu. „Dneska jsi

mi chyběla,“ zašeptám a přemýšlím, proč právě dnes jsem po její přítomnosti toužil víc než jindy. Možná je to proto, že po včerejším telefonátu vím, že náš čas tady se krátí. Čas, kdy nám do tváří svítí slunce. Čas na Svaté Lucii. Život tu je nepřekonatelný. Vlastně jsem ještě do včerejška do večera zvažoval, jestli bychom si tu neměli koupit dům. I když vím, že k tomu by došlo tak jako tak.

„Co je s Dannym a Rose?“ zeptá se Beau tiše, zatímco mě jemně hladí po zádech, až se mi mimovolně stáhnou lopatky a po páteři mi přejede třas. Zatnu zuby.

„Taky sis toho všimla, co?“

„Ano, ale Rose o tom nechtěla mluvit.“

„On taky ne.“

„Takže nevíš, co se stalo?“

„Nemám tušení. Za celou dobu, co jsme byli spolu, nepromluvil skoro ani slovo.“ Olíznu jí kůži, jemně ji kousnu a políbím na krk. Spokojeně se pode mnou zavrtí a povzdychne si.

„Takže to, že jste zabili nesprávného muže, jste neprobírali?“

Usměju se a otočím k ní svou tvář. „Vlastně jsi to byla ty, kdo zabil toho špatného muže.“

Nakrčí nos. „Už mě nebavilo poslouchat, jak se hádáte jako dva malí kluci ohledně toho, kdo bude mít tu čest a zmáčkne spoušť.“

„Malí kluci?“ zeptám se, nenápadně položím ruku přes její dvě paže, které má stále zvednuté nad hlavou, a efektivně jí tak zabráním v pohybu. Ztuhne, což znamená, že vnitřní svaly její kundičky obemknou můj měknoucí penis. Musím se držet, abych znovu neztvrdl a znovu si ji nevzal. „To odvoláš.“ Pomalu přesunu prsty k jejím žebrům. Vyzývavě zvednu obočí a ona se rozesměje ještě dřív, než ji začnu lechtat. Pohled na ni je dokonalost sama.

„Neodvolám,“ řekne a mrskne sebou. Stane se to tak rychle, že nemám ani chvíli na to, uvědomit si, co se to sakra děje nebo *jak* se to děje. S žuchnutím dopadnu na záda

a Beau se na mě obkročmo posadí. Rozhlédnu se a vidím, že ležím na zemi. „Vzdáváš se?“ zeptá se a já se zašklebím a v mysli mi vytane milion vzpomínek na to, jak jsem ji poprvé přišpendlil k podlaze.

„Nikdy,“ vydechnu.

„Dobře.“ Přitiskne své rty na mé a vášnivě mě políbí. Její jazyk prudce rozevře mé rty, její ústa jsou nenasytná. Tohle. *Do... prdele.* Jednou jsem Beau řekl, že se bojím *nás dvou*. Přímo se nás děším. A pořád to tak cítím, protože milovat takhle silně, takhle intenzivně musí být nebezpečné.

Převalím ji na zem a vrhnu se na ni se stejnou zuřivostí. Vlasy jí sevru do pěsti, naše ústa, rty a jazyky se neohrabane střetávají v šíleném tempu.

„Kurva,“ syкну.

Beau se udýchaně odtáhne. „Co se děje?“

„Nic,“ procedím skrz zuby a bolest mě rozpaluje. Vrátím se zpět k jejím ústům, ale ona odmítavě otočí hlavu stranou.

„Jsem v pořádku.“

„Jistě, Rambo,“ zamumlá, přiměje mě se trochu nadzvednout a zkontroluje převaz na mém rameni. „Je to celé mokré.“ Kárávě se na mě podívá. „Proč sis na to nedal voděodolný obvaz?“

„Slaná voda tomu prospěje.“ Sklopím oči k ráně právě ve chvíli, kdy Beau začne mokrý obvaz za růžek odchlipovat a slupovat. Odhalí úhlednou okrouhlou ránu. Doktor odvedl dobrou práci. Vezmu jí gázu z ruky, odhodím ji stranou a vrátím se tam, kde jsme skončili. Znovu ji začnu lačně líbat, připravený opět si ji vzít.

„Jamesi? Beau?“

Překvapeně se odtáhnu. „Slyšela jsi to?“

„Co jsem měla slyšet?“ zeptá se a snaží se mě přitáhnout zpátky ke svým ústům. Samozřejmě, že jí vyhovím. Naše jazyky se opět propletou, ale moje uši zůstávají nastražené. Jediné, co ale slyším, je jen Beauino tiché sténání.

Prásk!

Dveře se rozletí a hlučně narazí do zdi. Leknutím vyskočím a Beau zapiští.

„Do prdele,“ utrousí Brad. Když se ohlédnou přes rameno, vidím ho, jak rozpačitě stojí ve dveřích. „Promiňte,“ dodá, ale ani ho nenapadne, že by se mohl pohnout. Stojí tam jak tvrdé Y, zatímco já se ujišťuju, že svým tělem zakrývám každou možnou část Beauina těla. „Pěkněj zadek,“ poznamená.

„Doufám, že mluvíš o tom mém,“ upozorním ho a snažím se odhadnout, co přesně z Beau může vykukovat a být vystaveno na odív. Ona se ale jen zasměje a obtočí kolem mě své ruce a nohy. Natáhnu se k posteli, stáhnou z ní příkrývku a důkladně Beau celou zakryju. „Pro tvé dobro, Brade, doufám, že to je opravdu naléhavé.“ Snažím se ignorovat krev, která mi pulzuje v pérú, a postavím se – zcela nahý. Bradův pohled sklouzne na mého napůl ztopořeného ptáka a já si ho zakryju rukou a zamířím ke křeslu pro oblečení.

„Je to naléhavé.“ Otočí se a odejde z místnosti. „Něco je s Dannym.“

Hlava mi padne dozadu a tvář se mi zkříví bolestným úšklebkem – z části za něj může mé nepohodlí – bolí mě pták –, z části rozčilení. Natáhnu si boxerky a přejdu k Beau. Zvednu ji z podlahy a políbím ji na rty. „Jdi se osprchovat,“ řeknu.

„Ne, díky.“ Proklouzne kolem mě a obmotá si příkrývku pevně kolem těla. „Taky chci vědět, co je s Dannym.“

Rád bych si myslel, že má prostě jen blbou kocovinu, a všechny ujistil, že si dělají starosti kvůli ničemu, ale vím stejně dobře jako ostatní, že je v tom něco víc. Vyjdu za Bradem do kuchyně, kde nám už Beau do sklenic rozlévá džus z mixéru. Vtom jí zazvoní mobil, a když se podívá na displej, všimnu si nepatrné změny v jejím držení těla.

„Kdo je to?“ zeptám se a snažím se neznít, jako že ji vyslýchám.

„Můj táta. Zavolám mu později.“ Odmítá se na mě podívat. Její zkurvený otec. Ten *hajzl*. On je tou jedinou věcí, která se mi na Beau nelíbí.

„Viděl jsi dneska Dannyho?“ zeptá se mě Brad a usadí se na stoličce.

„Jo, viděl. Byl jsem s ním odpoledne na vodě.“ Posadím se na stoličku vedle něj a natáhnu se pro sklenici, kterou mi přistrčila Beau.

„Já jdu právě od nich.“

„A?“ zeptám se.

„No, myslím, že Antarktida zní teď jako zatraceně lákavá destinace pro letní dovolenou,“ ušklíbne se na mě a kývne na džus, který právě piju. „Co je to za sračku?“

„Zkus to,“ řekne Beau a posune jednu sklenici jeho směrem. „Budeš po tom velký, silný a zdravý.“

„Ale já už jsem velký, silný a zdravý. A“ – pohladí si strniště – „taky dobře vypadám.“

Beau protočí panenky. „V životě toho potřebuješ víc než jen posilovnu a striptýzový klub.“

„Jako třeba co?“

„Ženu,“ řekne, povytáhne obočí a upře pozornost na svůj džus. „Nebo aspoň stálou známost.“

„Co to má kurva znamenat?“ zamručí Brad a střelí po mně pohledem, ale já jen pokrčím rameny. Otočí se tedy zpátky na Beau a usměje se, jako by to prostě nechápala. „Beau, zlatíčko...“

„Neříkej mi zlatíčko, Brade. Ne, pokud jsou ti tvoje koule milé.“

Zasměju se, hlavu skloněnou do sklenice. „Já tě varoval.“

„Beau,“ začne znovu. „Moje krásná, milá nindža přítelkyně.“ Zvedne obočí a Beau souhlasně přikývne a znovu se chopí svého džusu. „Proč bych to, kurva, měl chtít?“ zasměje se. „Ježíši, začínáme být v menšině.“

„My?“ zeptá se Beau a zastaví se se sklenicí u rtů.

„My, muži,“ ještě to naivně upřesní. Idiot. Nemá ani páru, jak si právě zavařil. „Máme být kurva mafie a brzo bude v téhle mafiánské rodině víc ženských než chlapů. To nemůžeme dopustit.“

„Ne, to opravdu nemůžeme dopustit,“ vydechne si Beau a odloží sklenici. „A teď, když dovolíš, rádi bychom pokračovali v tom, z čeho jsi nás jaksi vyrušil,“ řekne a ukáže na své tělo zahalené jen do prostěradla a můj nahý hrudník.

Brad se tváří, jako by se ho vůbec netýkalo, a klidně se otočí na mě. „Dáš si pivo?“

Nevěřícím na něj zírám. „Jestli si dám pivo?“ zopakuju. „Teď?“ Brad je vážně odvážný.

„Jo, musíme si promluvit o Dannym.“

Beau si odfrkne, obejde kuchyňský ostrůvek, chytne Brada za ucho – doslova – a vytáhne ho na nohy. „Ven,“ nařídí a jedním rychlým, ale účinným pohybem mu zkroutí paži za zády.

„Auuuu!“

Nevšimá si jeho námitek a strká ho ke dveřím, zatímco já je pobaveně sleduju.

„Ježíši, kurva, Beau!“ Brad se bezbranně prohne v zádech ve snaze ulevit si od bolesti. „To sakra bolí.“

Vystrčí ho ven a zabouchne dveře.

„A to je důvod, proč si žádnou ženskou nepořídím,“ křičí zvenku. „Všichni jste kurva totálně pod pantoflem, vy ubožáci.“

Beau rozrazí dveře, zavrčí a Brad moudře couvne. „Nemůžu se aspoň dívat?“ neodpustí si a já se začnu smát, když Beau popadne nejbližší věc, co má po ruce – což je shodou okolností bota – a mrskne mu ji po hlavě.

Než to s ním vyřídí, chechtám se jako blázen a je to kurva dobrý pocit. Otřu si slzy smíchu a pohlédnu na ni.

Přikrývka jí leží u nohou.

Podívám se dolů a sleduju, jak se mi staví péro a vytahuje boxerky.

Kouzlo.

Kapitola 4

BEAU

James mě špičkou nosu lechtá na břicho, zatímco mé dýchání se zvolna uklidňuje. „Měli bychom se připravit na večeři,“ řekne po chvíli.

„Rose večeři zrušila.“

„Danny se nezmínil, že by byla zrušená, takže jdeme.“ Položí si bradu na mé břicho a upřeně se na mě zadívá pohledem plným něhy. Vjedu mu prsty do vlasů. „Na co myslíš, Beau?“ Bojí se, abych znovu nepropadla zoufalství, abych se zase nepropadla do temnoty.

„Myslím na to...“ Odmílím se a odhrnu mu vlasy z očí. „... že potřebuješ trochu ostříhat.“ Ale vážně jen trochu. Líbí se mi, jak to má teď delší. A taky to, že jak mu slunce prameny sem tam vyšisovalo. A jak je teď opálený.

Zamžourá vzhůru na svou kšticí. „Co můžu udělat, abych ti to celé ulehčil?“

Ušklíbnu se. „Zabij ho. Myslím jako, *opravdu* ho zabij.“ Vím, že se James připravoval na to, že mu udělám scénu. Myslel si, že rozpoutám peklo. Zabít Medvěda je samozřejmost. Problém je, že nikdo neví, jak dlouho to bude trvat.

„A mezitím?“ zeptá se trochu překvapeně.

„A mezitím si o mě dělej starosti,“ odpovím. Je to jednoduché. „Proč se o tom bavíme, když oba víme, co se stane?“

„Myslíš to ironicky?“

„Jako obvykle.“ Posunu se po posteli níž a políbím ho. „Myslel sis, že Medvěd je Perry Adams, a zabil jsi ho. Jenže Adams nebyl Medvěd, takže se teď vracíme zpátky na začá-

tek. Chápu to. Co jiného taky můžu dělat?“ Ve chvíli, kdy jsem se na něj včera večer podívala a viděla, jak mě pozoruje při tanci, věděla jsem, že se něco stalo. A bála jsem se, že vím co. Stejně jako Rose, i já jsem tiše pochybovala o schopnostech Perryho Adamse. Samozřejmě jsem ho neznala tak dobře jako ona, ale byl to starosta Miami. Trochu hajzl, jistě, ale Medvěd? Ne.

Rozhodla jsem se být s Jamesem a už dlouho jsem s tím rozhodnutím smířená. Fajn, možná se někdy propadnu do temnoty. Možná si někdy nejsem jistá, zda dokážu obrátit oči zpátky ke světlu. Možná některé dny bojuju, abych se udržela nad hladinou. Ale od chvíle, co jsem zjistila, kdo James alias Enigma alias chladnokrevný, tichý vrah je, jsem nikdy – nikdy – nepochybovala o své lásce k němu. Ani jedinkrát. Nikdy jsem nepomyslela na to, že bych ho opustila. Bereme věci tak, jak přicházejí, a stejně tak je řešíme. Co je důležité, už nejsem sama. Nemusím se svou temnotou bojovat o samotě.

Mám Jamese.

„Miluju tě, Beau Hayleyová,“ zašeptá a zamrká tak blízko mého obličej, že cítím, jak mě jeho řasy šimrají.

„Rozbitá i spravená,“ zamumlám. „Šťastná i smutná. Budu si to navždy pamatovat.“

Lehce se usměje a dlouze mě políbí. „Těhotná i ne-těhotná,“ řekne a já se odtáhnou a překvapeně se na něj podívám. Nemusím se ho ptát, co tím myslí. Vím to.

„Chceš tím říct, že se musíme přestat snažit?“ zeptám se.

„Copak jsem něco takového řekl?“

„Ne tak docela.“

„Jen nechci, abys byla smutná, když se to hned nepovede.“

„To najednou střílíš slepými?“

Obrátí oči v sloup a něžně mě políbí. „A ty jsi najednou komička?“

„Chceš počkat, že je to tak?“

„Chci pro nás to nejlepší.“ Vstane, vytáhne mě nahoru a společně zamíříme do koupelny. „Pojď, přijdeme pozdě.“

„Říkala jsem ti, že Rose večeri zrušila.“

„A já ti říkal, že Danny ne, takže se sbal, jedeme na Antarktidu.“

Zasměju se a nechám ho, aby mě dostrkal do sprchy. Stojím bez hnutí, zatímco mě mydlí a umývá houbou. Nevím, co je pro nás nejlepší. Pro něj by bylo nejlepší, kdyby si nemusel dělat tolik starostí. A jestli otěhotním, přibude mu rozhodně spousta starostí. Ale pro mě?

Podívám se dolů na své břicho a přemýšlím.

Doufám.

Modlím se.

K Dannyho a Roseině domu jdeme po pláži. Kráčíme ruku v ruce, James nese víno a moje boty, já kabelku. „Ještě jsem dneska neviděla Goldie,“ poznamenám a zvednu oči k baru, kde normálně vystupuje Zinnea. Dneska má volno, takže pláž a půlka ostrova jsou ušetřeny zvuku jejího sladkého hlasu. Dnešní večer má Zinnea vyhrazený pro svou *rodinu*.

„Já taky ne,“ řekne James, vytáhne z kapsy telefon, něco na něm natuká a zase ho strčí zpátky. Znovu mě vezme za ruku.

„Včera večer nic neřekla?“ zeptám se.

„No, řekla toho hodně a nic z toho se nehodilo k těm šatům, co měla na sobě.“

Zasměju se, i když je to trochu nemístný vtip. „Mám ráda ženskou stránku Goldie.“

„Myslím, že ji nějakou dobu neuvidíš.“ Obejme mě kolem ramen a políbí do vlasů a já souhlasně zamručím, protože vím, že zpráva, kterou jsme včera dostali, Goldie pravděpodobně vrátí o pár kroků zpět na její cestě ke svobodě. Brunelli, muž, který ji znásilnil a udělal z ní chladnokrevnou ženu bez emocí, kterou všichni známe a milujeme, je mrtvý. Goldie doufala, že teď, když se James zbavil svých démonů, může i ona odložit svůj ochranný štít a dovolit jemnější, ženštější stránce své osobnosti vyjít na světlo. Takové, která

nosí šaty a pije víno. Dovedu si představit, že se teď cítí dost mizerně. Ale zůstane. Neodejde, dokud si nebude jistá, že James může udělat to samé.

Protože až zemře Medvěd, zemře i nemilosrdný zabiják, kterým se stal James po vyvraždění své rodiny. Až zemře Medvěd, zemře Enigma. Nejsem však tak bláhová, abych si myslela, že tím to celé skončí. Člověk si nevytvoří přezdívkou, neumučí a nezavraždí desítky lidí, byť si to zasloužili, aby pak odešel a žil, jako by se to nikdy nestalo. Stejně jako Danny. Očekávej nečekané. Tímhle heslem se musím řídit, pokud mám žít s Jamesem, a bez něj žít nemůžu, takže tak.

„Támhle je Otto a Esther,“ řeknu a ukážu na cestu, která se vine od Estheřina domu dolů na pláž. „Snad neplánujíte dorazit spolu?“

Viděla jsem, jak se Danny ráno tvářil. Dnešek není vhodný den na to ho naštvat. Přidám do kroku, abych je varovala. „Esther!“ Zakřičím a zamávám. „Počkej.“ Chytnu Jamese za ruku a rozběhnu se za nimi.

„Neměla by ses do toho plést, Beau,“ zamumlá James. „To není náš problém.“

„Chceš, aby Otto zemřel?“

„Danny Otta nezabije.“

Odfrknu si. Možná Dannyho Blacka neznám dlouho, ale znám ho dobře. Je nepředvídatelný. Střílí od boku. A dneska má špatnou náladu. „Radši bych to neriskovala,“ řeknu, když je konečně doběhneme.

„Co bys neriskovala?“ zeptá se Otto a pohledem téká mezi mnou a Jamesem. „Co se děje?“

„Danny.“

„Co je s ním?“ zeptá se Esther s obavami v hlase. „Stalo se něco?“

„Ano.“

„Co?“

„Nevím,“ přiznávám. „Dopoledne jsem byla s Rose naku-

povat. Byla podivně zamlklá a James říkal, že Danny skoro nepromluvil, když byli předtím na vodních skútrech.“

„Nejspíš proto, že včera večer vypil tolik skotské, že by to potopilo i zasranej výletní parník,“ zamumlá Otto. „Vzhledem k okolnostem je to pochopitelné.“

„To jsi nám neměl říkat,“ podotkne Esther a obviňujícím pohledem si měří Jamese i Otta.

James se rozesměje a Otto si začne mnout čelo. Já se zdržím reakce, ale musím souhlasit, že je to dost bláznivá poznámka. Esther v podstatě říká, že my ženy jsme naivní. Že své muže neznáme. Že můžou zmizet na bůhvíjak dlouho, někoho zavraždit, a my nebudeme nic tušit. *Bože můj.*

„Myslím to vážně,“ trvá na svém a ukáže směrem k Dan-nyho a Roseině vile. „Jestli mého syna nezabije ten zatracený medvěd, tak to udělá jeho žena.“

„Medvěd ho nezabije,“ řekne Otto a já se usměju při zvuku jeho chraplavého hlasu, který zní najednou tak měkce a konejšivě. „To ti slibuju, miláčku.“

„Miláčku?“ vyhrkne James a Otto po něm střelí pohledem.

„Opovaž se něco říct...“

James zvedne ruce v sebeobraně. „To by mě ani ve snu nenapadlo,“ – couvne a Otto našťvaně přidá do kroku, s Esther v patách – „miláčku,“ dodá. Plácnu ho přes ruku a on se znovu rozesměje. Otto pár metrů před námi zpomalí a zastaví.

„Ty chceš očividně taky umřít,“ povzdechnu si a v duchu prosím Otta, aby se znovu dal do pohybu, což nakonec udělá. Postrčím Jamese a sleduju, jak Esther dohnala Otta a jemně do něj šťouchla ramenem. On jí pohyb něžně oplatil, ale to je vše. Žádné další doteky. Žádné držení za ruce. Znam Esther a její minulost. Vím, že si zaslouží oprostít se od viny a být šťastná. Jen si kladu otázku, zda Otto – muž proslulý svými častými návštěvami striptýzových klubů – je tím pravým, kdo jí to může dát.

„Myslíš, že...“ Zarazím se a ušklíbnu. „Víš, co myslím.“

„Spolu šukají?“

Zkrabatím tvář, když se pokusím vžít do Dannyho pocitů. „Esther nevypadá jako ten typ ženy, kterou můžeš šukat.“

„A Otto nemyslí na nic jiného, takže jestli se mě ptáš, jestli jim to vydrží, moje odpověď zní ne.“

Znovu se zamračím, tentokrát protože je mi líto Esther. „Možná bys měl mít trochu víc víry.“ Podívám se na něj. „Vsadím se, že nejmíň milion lidí by nevěřilo, že to může vyjít nám dvěma.“

Naštvaně si mě změří. „Je mi kurva úplně jedno, co si myslí milion lidí. Zajímá mě jen, co si myslíš ty.“ Zastaví se, vezme mi kabelku a položí ji na zeď spolu s lahví vína a mými botami. Otočí se ke mně. „Tak co si myslíš, Beau Hayleyová?“ Vezme moji tvář do svých dlaní a zadívá se mi upřeně do očí. Nepatrně se usměju.

„Myslím,“ řeknu a prohlížím si každý kousíček jeho nádherné tváře, „že tě miluju.“

„Myslíš?“

„Vím to.“

Přikývne, palcem mi přejede po spodním rtu a setře z něj trochu lesku. A pomalu skloní svou tvář k té mé. Prodlužuje ten okamžik, než mě políbí. Nechává mě čekat a toužit po něm. Nadechnu se a připravuju se na to, co přijde. Chytím ho za zápěstí a zavřu oči. Cítím jeho ústa těsně u mých, jeho dech mě hřeje na kůži. Tiše zasténám. Prosím ho, aby mi konečně dopřál, po čem tak toužím, ale on nikam nespěchá. Rozpaluje mě čím dál víc, až moje srdce tlučte šíleným tempem.

A pak najednou to teplo zmizí.

Zmizí i jeho dlaně z mých tváří.

Už ho nedržím za zápěstí. Na okamžik ztratím stabilitu a trochu se zapotácím. A on mě okamžitě zachytí.

Otevřu oči a zjistím, že přede mnou klečí na kolenou. Jeho pohled je něžný, oči mu planou.

Má nataženou ruku.

A na malíčku v polovině prstu mu sedí diamantový prsten. Vydechnu a pohlédnu mu do očí. „Jamesi,“ zašeptám. „Já –“ „Vždycky tě zachytím, Beau.“

Zaplaví mě vlna dojetí nad tím, že můj vlastní nelítostný zabiják je tak romantický a něžný, a klesnu na kolena vedle něj. „Víc nepotřebuju.“

„Odmítáš mě zase?“

Pohlédnu na prsten. „Proč se chceš brát?“ zeptám se.

Chvilí uvažuje, co odpoví, a jeho oči se přitom vpíjí do mých. „Moje matka byla světlem otcova života,“ řekne tiše a v jeho hlubokém hlase je slyšet smutek. „A on to světlo vždycky následoval.“ Jeho oči se zalesknou a já mám pocit, že mi pukne srdce. „Ty jsi moje světlo, Beau. A já bych tě následoval až na konec světa.“ Vezme mou pravou ruku a navlékne mi prsten. „Může tam zůstat, dokud i ty nespátíš světlo,“ řekne s úsměvem s pohledem upřeným na můj prst.

„Je tohle prsten tvé matky, Jamesi?“ zeptám se.

Neodpoví. Vezme mě za krk, jemně si mě k sobě přitáhne a dlouze mě políbí. A tím polibkem jako by bylo řečeno vše. Miluju jeho citlivou stránku. I když si nemyslím, že v našem světě se temnotě dá vyhnout. A oba jsme poznali, když nás to k sobě tak neúprosně táhlo, že temnota přitahuje temnotu. „Zůstaň se mnou ve světle, Beau,“ vydechnu a líbá mě na oční víčka, nos, tváře i čelo. „O nic víc tě nežádám.“

Můžu mu slíbit, že se o to pokusím. „Přijdeme pozdě,“ zašeptám, trochu se odtáhnou a prohrábnu mu vlasy. James přikývne, vstane a pomůže mi nahoru. Podá mi kabelku a vtom se uvnitř rozezvoní můj mobil. Víím, kdo to je, a víím, že se mu nemůžu vyhybat věčně, i když zatím se mi to dařilo docela dobře. Ode dne, kdy se táta stal svědkem těch nešťastných událostí, už uplynula dlouhá doba. Mám samozřejmě na mysli ten výbuch. A taky okamžik, kdy se jeho přítelkyně Amber zčistajasna zjevila ve vile. Nikdy nezapomenu na Rosein výraz, když jsme vešly do pokoje a našly ji s otcem. Nebo na otcovu tvář, když konečně pochopil, že mé rozhodnutí

zůstat s Jamesem je konečné. A co teprve, když vyšlo najevo, že jeho přítelkyně je zlatokopka a děvka v jednom, která kdysi ve vile *sloužila* Dannymu a jeho mužům. Oklepu se, když si představím, jak se asi Rose musela cítit. A kupodivu i ze soucitu ke svému otci.

Přijmu hovor a sleduju Jamese, jak mi ze zdi bere boty. „Tati,“ zhluboka vydechnu a jsem si jistá, že mu to neušlo.

„Beau, už jsou to týdny.“

Týdny. Bývaly doby, kdy jsem o svém otci neslyšela celé měsíce. James si přede mnou klekne a položí mi sandály k nohám. Chytnu se ho za rameno, zatímco on zvedne mou nohu, omete mi z chodidla písek a pak mě nechá vklouznout do boty. „Jak se máš?“ zeptám se. Vůbec mě netěší pomyšlení na to, jak se tehdy musel cítit. Jak si musel připadat zostuzený a naivní. Mám svého otce ráda, i když někdy je to s ním těžké. Trochu obézní, hodně arogantní, ale velmi bohatý – to ženy určitého typu velmi přitahuje. On byl vždycky snadným cílem. Občas si říkám, jestli nelituje toho, že mámu zradil. Že byl tak zaslepený a opustil ji kvůli mladší modelce. Doufám, že ano. Ale zároveň se obávám, že si dělám zbytečné naděje.

„Líp než předtím,“ poznamená. „S někým jsem se seznámil.“

Takže odpověď na moji otázku je jasná. „S někým ses seznámil,“ opakuju ohromeně a zvednu druhou nohu, zatímco James jen nevěřícně vrtí hlavou. „Jak milé.“ Kolikpak let je asi téhle? James mi zapne přezku na sandálech, zvedne se a ze zdi vezme láhev vína.

„A taky kandiduju na starostu.“

„Cože?“ vyhrknu. „Na starostu?“ James vyvalí oči a povolí čelist.

„Uznávám, Beau, že konkurence je dost silná. Ten Monroe Metcalfe je dost populární.“

A kupodivu stejně i můj otec. Jenže veřejnost ho nezná tak jako já. Lidé v něm vidí podnikatele, který přispívá

na charitu a slouží své komunitě. Co mám sakra na tuhle zprávu říct? „Hodně štěstí,“ zamumlám a v duchu doufám, modlím se, aby si neusmyslel, že mě použije jako nástroj své kampaně. Silně o tom pochybuju, teď, když se setkal s Jamesem. Vlastně si myslím, že bude dělat všechno pro to, aby se nikdo nedozvěděl, s kým chodím.

„Děkuju ti, miláčku. Zvu tě na večeři. U mě doma. Uvařím špagety, jako když jsi byla malá.“

Neuniklo mi, že nenavrhuje, abychom šli někam na veřejnost. „To zní skvěle. Ozvu se ti,“ odpovím a rychle zavěším.

„Tvůj otec kandiduje na starostu?“ James je ohromen.

„Jo. Starosta Hayley. Starosta Hayley, jehož dcera chodí se zabijákem.“

„Neví, kdo jsem. A my jsme víc než...“ Zkrabatí obočí. „Necítíš kari?“ zeptá se, právě když mě do nosu uhodí silná vůně. Koriandr a spousta dalšího koření.

„A taky napětí,“ řeknu tiše, když kráčíme cestou k vile. Obejdeme dům a spatříme všechny u stolu na terase. Všechny kromě Rose. Nejdřív zahlédnu Goldie, a jak James správně předpověděl, její nově objevená ženská stránka je pryč a s ní i ženské oblečení. Na sobě má kostýmek a na tváři přísný výraz. Je to ta stejná žena, se kterou jsem se kdysi seznámila. Stoická. Vážná. Praktická.

Danny sedí v čele stolu a vypadá, jako by mu někdo uštědřil políček. Je dost dobře možné, že se to opravdu stalo. „Ty nepiješ?“ zeptám se a kývnu směrem k láhvi vody v jeho ruce. Jsem zvyklá tam vídat skleničku s nazlátlou tekutinou.

„Dneska ne.“ Zvedne se a nastaví tvář k polibku.

„Co se to s vámi dvěma děje?“ tiše se zeptám a políbím ho, ale nedočkám se žádné odpovědi, jen odmítavého zavržení hlavou. V překladu: nevyptávej se, nech to být. Pak se pozdraví s Jamesem a posadí se zpátky do čela stolu. Podívám se na Esther, která jen pokrčí rameny. Na Brada, který se otřeše. Obejdu stůl a všechny políbím na tvář. Skončím u Zinney. „Kde je Rose?“

„V kuchyni,“ zašeptá, jako by to bylo tajemství, a dolije si skleničku. Zjevně dospěla k názoru, že dnešní večer přežije jen s pomocí vína. „Atmosféra by se dala krájet.“

Povzdechne si a položí kabelku na stůl vedle Jamese. „Hned jsem zpátky.“

„Nezkoušej nabízet pomoc,“ volá za mnou Esther, když mizím směrem do domu, abych našla Rose a konečně zjistila, co se to sakra děje. „Ukousne ti hlavu, stejně jako mně.“

Vejdu do kuchyně právě ve chvíli, kdy Rose upustí lžíci do omáčky a ta jí vystříkne na nohu. „Do prdele,“ zasyčí.

„Jsi v pohodě?“

Vzhlédne ke mně a usměje se tak zářivě, že se divím, že kuchyňský ostrůvek v tu ránu nevzplál jasným plamenem. „Sko-ro hotová,“ zavolá, vytáhne lžíci z hrnce a hodí ji do dřezu.

Ostražitě ji sleduju, jak míchá bublající kari a několikrát si přitom odfoukne vlasy z obličeje. „Esther mi říkala, abych se ti nesnažila pomoci,“ podotknu, přejdu k pultu a ochutnám mangové čatní.

Přestane míchat a podívá se na mě. „Jsem v pohodě, nepotřebuju pomoci.“

Přikývnu a rozbalím tradiční indické placky papadám. „Nemají se osmažit?“

„Do prdele, jo, mají.“ Znovu upustí lžíci do hrnce a přejde k pánvi, na které prská olej. Vezme ji za držadlo. „Kurva!“ Rychle ji položí zpátky a začne třást rukou.

„Proboha, Rose,“ vykřiknu, otočím kohoutkem studené vody a rychle jí ruku strčím pod proud. Stáhnou obličej do bolestivé grimasy, když vidím, jak jí na dlani naběhl velký červený puchýř. Pak si všimnu, jak jí po tvářích stékají slzy. Nepochybně slzy od bolesti, ale nejspíš také slzy způsobené něčím jiným. „Co...“

„Rose?“ Danny vpadne do kuchyně a rychle obhlédne scénu. „Rose, zlato, co se stalo?“ Přistoupí k nám, uchopí ji za ruku a prohlíží si její zranění. Ustoupím a nechám ho, aby se jí mohl věnovat, ale Rose jako by ve vteřině vyschly slzy.

Rysy jí ztvrdnou a ona se vymaní z jeho sevření. „Jsem v pořádku,“ řekne a popotáhne, aniž by se na něj podívala. „Beau to zvládne.“

Danny se pochopitelně zatváří dotčeně, ale neřekne nic a stočí pohled na mě. Já stojím rozpačitě stranou a upřímně nevím, co mám dělat. Na téhle planetě neexistuje žádný rozumný člověk, který by se Dannymu postavil do cesty, když přijde na jeho ženu. A přesto jsem se nějakým záhadným způsobem v téhle situaci ocitla. „Jo, já to zvládnu,“ potvrdím a v duchu se obávám následků, kdybych je nechala spolu o samotě.

Danny polkne, ustoupí a strčí si ruce do kapes. „Rose, já...”

„Jsem v pořádku,“ odsekne a odvrátí se od něj. „Jdi už.“

A on jde, což je ještě víc znepokojivé. Odkdy se Danny Black nechá od své ženy komandovat? Jakmile zmizí, otočím se k Rose. „Neodejdeme z téhle kuchyně, dokud mi neřekneš, co se sakra stalo,“ řeknu a strčím jí ruku zpátky pod vodu.

Sklopí oči, ale já vidím, jak se v nich lesknou slzy. „Řekla jsem ne,“ zašeptá. „Řekla jsem ne, ale on nepřestal.“

„Cože?“ zeptám se šokovaně. Zvedne ke mně pohled a po tvářích se jí znovu začnou řínout slzy. „Včera večer?“ zeptám se. Když byl opilý?

„Dnes ráno.“

Do prdele. I když je pravda, že Danny byl včera večer tak opilý, že je dost dobře možné, že byl opilý i dnes ráno. Což není omluva. *Nesnažím* se ho omlouvat. Jen se snažím tuhle šílenost pochopit. Zavřu vodu. „Kde máš lékárničku?“

„Poslední skříňka, horní police,“ ukáže za sebe. Dojdu pro krabici s první pomocí a cestou to vezmu kolem dveří a snažím se upoutat Zinneinu pozornost. Vidím, že Esther stojí za Dannyho židlí, ruce má položené na ramenou svého syna, ústa u jeho ucha a očividně se ho snaží uklidnit. Konečně si mě Zinnea všimne, odloží víno, zvedne se a na podpatcích přicupitá dovnitř.

„Všechno v pořádku?“ zeptá se s pohledem upřeným na plačící Rose u dřezu.

„Jen potřebujeme trochu pomoci.“ Ukážu na hrnec bublajícího kari. „Mohla bys to prosím vzít ke stolu? Zbytek přinesu za chvíli.“

Přikývne a na nic se neptá, což je přesně ten důvod, proč jsem zavolala ji, a ne Esther. „Samozřejmě, drahoušku,“ odpoví a zamíří rovnou ke sporáku. Vezme si pár kuchyňských utěrek a sundá hrnec z plotny. „Lžíce?“

„V hrnci,“ řeknu a sleduju, jak se zašklebila na vařící kari.

„Nevadí, vylovím ji.“ Odejde a já se vrátím k Rose. Otevřu krabici a začnu v ní hrabat.

„Co se stalo?“ zeptám se a jemně ji osuším ruku.

„Snažím se uvažovat rozumně,“ povzdechne si. „Byl úplně mimo a já jsem prostě nebyla schopná to ustát.“

„Takže jsi ho požádala, aby přestal?“ Vymáčknu jí na dlaň trochu krému a ránu jí opatrně potřu.

„Ano.“

„A on to neudělal?“

„Ne.“ Rose se na mě podívá a já nesnáším tu úzkost, kterou vidím v jejích tmavě modrých očích. Tohle ji zabije. Danny je jediný muž na světě, který jí může ublížit. A právě teď prožívá hroznou bolest. Nebudu tu stát a tvrdit jí, že to určitě nechtěl udělat, i když znám Dannyho minulost stejně dobře jako tu Roseinu. Nikdy bych její trápení nezlehčovala, ne po tom všem, čím si prošla. Dannyho špatná nálada, Rosein odstup, to všechno teď dává smysl.

„Musíš si s ním promluvit.“

„A co mu mám říct?“ zeptá se podrážděně. „Proč sis mě ty, můj manžel, vzal proti mé vůli?“

Neujde mi, že se záměrně vyhýbá *tomu* slovu. „Vypadá zdevastovaně, Rose.“ Aspoň na to ji musím upozornit. Samozřejmě, že jsem na její straně, ale mám pocit, že bych k sobě ani k ní nebyla upřímná, kdybych neupozornila na to, co je zřejmé, protože Rose možná během svého traumatu zapo-

mněla na to, koho si vzala. Danny Black, kterého znám, by zabil každého, kdo by vztáhl ruku na jeho ženu – *s jejím svolením*. Bez něj? To by byla pomalá, krvavá a hodně bolestivá smrt. Vyhlédnu na terasu. Víím, jak se asi teď cítí. Musím říct Jamesovi, aby na něj dával pozor. „Chceš, abych s ním promluvila?“ zeptám se, rozbálím obvaz a začnu jí ránu obvazovat.

„Ne,“ popotáhne a utře si nos. „Prosím, neříkej mu, že jsem ti to řekla.“

Chápavě přikývnu, upevním konec obvazu a přejdu ke sporáku. „Neřeknu.“ Nechce, abych si o něm myslela něco špatného. Nechce, aby se Danny cítil ještě hůř než teď, pokud je to vůbec možné. I když já si nemyslím, že je to možné.

Vezmu jeden papadam a hodím ho na pánev. Olej znovu zaprská. „Dáš si víno?“ zeptá se.

„Ne, díky.“ Opatrně placku vyndám z oleje a položím ji na papírovou utěrku, aby z ní vykapal přebytečný olej. Pak hodím na pánev další. „Musíš si opláchnout obličej, než se vrátíme ke stolu.“ Co si to kurva namlouvám? V téhle skupině nezůstane nic bez povšimnutí.

Rose sáhne do kabelky položené na kuchyňském ostrůvku, vytáhne z ní malé zrcátko a chvíli se v něm prohlíží. Smažím a po očku ji pozoruju. Nakonec si povzdechne, položí zrcátko a podívá se na mě. „Nikdy to neskončí, že ne?“

Ne, neskončí. Dokud budeme na tomto světě, nevyhnedeme se extrémnímu stresu a pocitům bezmoci. „Obě jsme v hloubi duše věděly, že zavražděním Medvěda to nekončí.“ Na papírovou utěrku vylovím další papadam. „Vždycky se najde někdo, kdo bude chtít ovládnout podsvětí, a naši muži mají na své hlavy vypsáné obrovské odměny.“ Říkám jí, co už dávno ví, jen se s tím těžko smiřuje. Já taky, ale někdy mi to jde líp a někdy hůř. Ale když Rose propadne beznaději, musím jí pomoci zpátky na slunce. Ona by udělala to samé pro mě. Dokud bude alespoň jedna z nás v daný okamžik silná, budeme v pořádku. „Právě jsem mluvila s tátou,“ řeknu. Klidně se budu bavit o tomhle, jen abych Rose při-

vedla na jiné myšlenky. „Kandiduje na starostu.“ Zvednu oči od pánve. Rose na mě zírá naprosto nechápavě. „Přesně tak. A s někým chodí.“

„Ježíši, vyšla už aspoň školu?“

„Neptala jsem se. A upřímně ani to nechci vědět.“

„Na starostu?“ Zhluboka vydechne. „No, ego na to asi má.“

Zahučím na souhlas. „Kde je Daniel?“ zeptám se. S řečmi o tátovi jsem skončila. Mám sama co dělat, abych pochopila, jak můžu někoho litovat a zároveň k němu cítit odpor.

„Našel si nového kamaráda,“ odpoví Rose a na ták postaví mangové čatní. „Barney Benson.“

„Roztomilé jméno.“

„Jeho otec je soukromý bankéř. Lennox Benson. Dneska odpoledne vzal kluky na svou soukromou jachtu.“

„I s dvojčaty?“ zeptám se se smíchem.

„I s dvojčaty,“ přikývne Rose, jako by to bylo nutné vůbec potvrzovat. Daniel si nemůže jít zaplavat ani do soukromého bazénu, aniž by ho Tank a/nebo Vztekoun nedoprovázeli na nafukovacím lehátku. „Je svobodný.“

Zamračím se. „Kdo je svobodný?“

„Ten bankéř,“ řekne tiše. „Lennox Benson.“

Přestanu po pánvi honit papadám a zvědavě se na ni podívám, ale předstírá, že je zaměstnaná mícháním nakládáných limetek. „A ty jsi těhotná,“ podotknu. „A vdaná za jednoho z nejnebezpečnějších mužů na světě.“

Vzhlédne ke mně s vážnou tváří. „Já vím.“

Tohle není dobré. Víím, že spousta vztahů není ideálních, nedělám si iluze, ale vsadím se, že tolik toxických soužití, jako je to Dannyho a Rose, moc není. Nebo překvapivě tak vášnivých a plných lásky. „Vím, že mu teď chceš ublížit, Rose,“ řeknu s obavami v hlase, protože víím, že jestli Rose vytáhne do boje těžké zbraně – konkrétně začne s někým flirtovat –, z Danielova nového přítele bude brzy sirotek.

„Jen říkám,“ poznamená a zvedne ták, „že je svobodný.“ A s tím se otočí a odejde. „Mimochodem, pěkný prsten.“

„Znovu jsem řekla ne,“ zavolám za ní a honem dodělávám papadamy, abych se mohla vrátit ke stolu dřív, než Danny zabije Rose, nebo naopak.

Na prahu se potkávám s Jamesem, který ode mě přebere tác. „Co se jí stalo s rukou?“

„Malá nehoda s pánví.“

„Aha. Co se děje?“ zeptá se a volnou rukou mě obejmeme, zatímco společně kráčíme ke stolu.

„Milenecká hádka. To je všechno.“ Lhát Jamesovi mi nepůsobí žádné potěšení, vůbec žádné. Vlastně se cítím provinile, ale Danny už je tak dost zahanbený, aniž by kdokoli z mužů věděl, co se stalo. Mému svědomí neulehčí ani to, když si vzpomenu, jak mi James nedávno lhal ohledně zabítí strýcova manžela. A to nebyla zrovna malicherná záležitost.

„Jistě,“ řekne se smíchem. „Vypadají víc zamilovaně než kdy před tím.“

„To jsou ty těhotenské hormony.“

„Už se nemůžu dočkat,“ zašeptá a obejmeme mě ještě pevněji. Pak položí tác na stůl a odsune mi židli. Byl to sarkasmus? Upřímně si nejsem jistá. Vrhnu na něj zvědavý pohled, který ovšem naprosto ignoruje. Vyjádřil své výhrady, ale zároveň netrval na žádné antikoncepci. A taky ho ze mě nevytáhl těsně předtím, než se udělal. Možná na tom vůbec nezáleží, protože možná nebudu schopná znovu otěhotnět. *Zlomená*. Zaženu tu myšlenku, stejně jako fakt, že to mám zítra dostat, a pohled mi sklouzne na prstýnek, který mám na špatném prstu. Nebo je to ten správný prst?

A manželství? Tuhle část jsme tedy přeskočili?

„Čeho se nemůžete dočkat?“ zeptá se Brad, ale já jen zavrtím hlavou. „Víno?“ položí řečnickou otázku, zatímco mi nalévá sklenici až po okraj. Přisune ji ke mně a v očekávání zvedne obočí. „Nebo končíme s mafiánským životem?“

Cítím na sobě Jamesův zvědavý pohled, zatímco Brad těká očima mezi námi dvěma. *Zlomená*. „Zatím ne,“ řeknu,

vezmu si skleničku a dlouze si loknu, zatímco James mě nepřestává hypnotizovat.

Polknu víno a... pálí to. Tak moc mě pálí v žaludku. *Zítřka.*

„Skvělé. Jedna psychopatická těhotná žena v rodině úplně stačí,“ zasměje se Brad a pohledem střelí po Rose, která se snaží vyhnout Dannymu tím, že všem servíruje večeři.

„To maso je koza,“ řekne a usadí se na opačném konci stolu než Danny. „Dobrou chuť.“

„Co se ti stalo s rukou?“ zavrčí a pohledy všech se stočí na její obvaz.

„Chvilka nepozornosti v kuchyni.“ Rose se natáhne po víně, které stojí před ní na stole, a já ztuhnu, ale Esther je naštěstí pohotová. Včas odhadne záměr své snachy a odstraní pokušení z jejího dosahu dřív, než Danny, který se na druhém konci stolu tváří jak načasovaná bomba, stačí explodovat.

„Co prosím?“ James mi položí ruku na koleno a stiskne ho. „Mám to brát tak, že sis to rozmyslela a neobtěžovala ses mi s tímhle detailem svěřit?“

Zakloním se v židli se skleničkou vína v ruce. „Dáváš mi smíšené signály, Jamesi.“ Nejdřív se poradí s doktorem. Dopřej si čas, abys zesílila. Ale... žádné víno. A žádná ochrana.

Víno je mi rychle odebráno z ruky a nahrazeno vodou. „Nesnaž se mi zkazit náladu. Jeden zabiják v depresích bohatě stačí.“

Co tím jako sakra myslíš? Jsem vážně zmatená. „Chceš mi říct, že se snažíme otěhotnět?“

„Ano.“

Zítřka. „A neměla bych mít možnost do toho taky trochu mluvit?“ položím rétorickou otázku, dost překvapená jeho chováním.

James ke mně stočí pohled a já si všimnu, jak zatíná čelisti. „Kdybys byla moje žena, možná bych ti dal na vybranou.“

Nevěřicně na něj zírám. „Mluvíš jako barbar.“

Zavrčí, přestane se tvářit vážně, chytí mě kolem krku a přitáhne si mě k sobě. Skloní se k mému uchu a začne mi

jemně okusovat lalůček. „Nakonec z tebe to ano dostanu, Beau, takže to klidně vzdej a uznej, že je to ten nejlepší nápad, co jsem kdy měl.“

Koutky rtů se mi samovolně roztahují do úsměvu a já to nemůžu ovládnout, i když vím, že právě v tuhle chvíli je to na-prosto nepatřičné. Rose na druhé straně stolu prožívá muka, i když se snaží předstírat, že je v pořádku. Usmívá se. Dokonce se směje. Přitom *všichni* víme, že se něco děje. Je to vůči nám vlastně trochu urážlivé. Atmosféra je stále pod bodem mrazu, lidé se mezi sebou baví a dělají, že jsou v pohodě a vůbec jim to není nepříjemné. Kromě Dannyho. Ten se nepřetvařuje před nikým. Zdá se, že toho ani není schopen.

„Uvidíme,“ prohodím nezávazně a trochu se od Jamese odtáhnou. Připojím se ke zbytku společnosti u stolu a chopím se vidličky. Než se ale stihneme pustit do jídla, vyřítí se zpoza rohu Daniel na elektrické koloběžce následovaný kamarádem, předpokládám Barneyem.

„Hej,“ pozdraví a seskočí jako profík. „Barneyho táta mě pozval s nimi na večeři. Můžu jít?“

„Ne,“ zavrčí Danny. „Tvoje máma udělala kari.“ Ukáže na lidi u stolu. „A máme hosty.“ Daniel protočí panenky. „S těmi všemi se tady vídám každý den.“

„Samozřejmě, že můžeš jít,“ vloží se do toho Rose a vstane od stolu, zcela ignorujíc Dannyho. „Kde je Tank a Vztek-loun?“

V tu chvíli se oba současně vynoří zpoza rohu, jako by čekali, až někdo vysloví jejich jména. A nejsou sami. Někdo další jde za nimi. „Ale ne,“ zamumlám tiše.

„Co se děje?“ zeptá se zmateně James a podívá se na mě. Muže za dvěma obrovskými Vikingy si zjevně nevšiml.

„Barneyho táta,“ zašeptám.

„A co je s ním?“ James se tváří nechápavě. Chápal by, kdyby byl svědkem mého rozhovoru s Rose před chvílí v kuchyni. Barneyho táta projde mezi oběma obry a vypadá, že je

z nich trochu vyveden z míry. Moje obavy se znásobí. Je sexy. Fakt zatraceně sexy. *Kurva*. Tohle je špatné. Moc moc špatné.

„Co se to kurva děje, Beau?“ dožaduje se odpovědi James a očima těká mezi mnou a a Lennoxem Bensonem.

„Nic. Nic se neděje.“ Modlím se. Modlím se hrozně moc, aby Rose prozřela. Už jsem ji jednou takhle zažila. Byla jsem svědkem toho, co dokáže, když je v téhle destruktivní náladě, a vím, že to pro žádného zúčastněného není nic příjemného. Naši jedinou záchranou tady je Daniel. Danny by si před ním nikdy nevystartoval. A Rose to ví. Což, jak si vzápětí uvědomím, není vůbec dobře.

„Ahoj,“ pozdraví Barneyho táta a rozhlédne se kolem stolu, evidentně ještě víc zmatený tou různorodou směsicí lidí tvořících naši rodinu. „Lennox Benson.“ Chudák neví, komu podat ruku jako prvnímu, a tak tam rozpačitě stojí s napřaženou pravicí ve vzduchu.

Zavřu oči a zhluboka se nadechnu, když Rose obejde stůl a zamíří k němu. „Já jsem Rose Cassidyová, Danielova máma.“ Ježíši, ona je vážně odhodlaná vytáhnout zbraně nejtěžšího kalibru. Nervózně mrknu na Dannyho. Zvedá se ze židle, chřípí doširoka rozevřeně. *Rose Cassidyová*. Vloží svou útlu ruku do té Lennoxovy a zářivě se usměje a Benson je přirozeně ohromen. Většina mužů je ohromena, když potkají Rose, i když se to z úcty k jejímu manželovi snaží nedat najevo.

„Je mi potěšením.“ Krátce si s Rose potřeše rukou a ustoupí o krok zpátky z dosahu její kouzelné záře. „Omlouvám se, neuvědomil jsem si, že večeríte.“

Vtom se k nim přidá Danny. Stojí vzpřímeně a působí dost zastrašujícím dojmem. Nevím, jak dlouho ještě vydržím zadržovat dech. Rozhlédnu se kolem stolu a vidím, že všichni jsou na tom podobně – ženy ostražitě sledují situaci před sebou, muži jsou připraveni vyskočit a odtáhnout Dannyho pryč. Včetně Jamese, jehož stehno je pod mou dlaní napjaté.

„Danny Black.“ Danny natáhne svou pravici. Na tváři má kamenný výraz a jeho jizva se najednou jeví obzvláště hlubo-

ká. A Lennox Benson je opět zaskočen... jako většina mužů, když potkají Brita. „Danielův otec.“

„Rád vás poznávám.“ Lennox si s Dannym potřese a já sleduju jeho výraz, jestli se v něm neobjeví známka strachu nebo rozpaků.

Překvapivě nic z toho se nestane, ale pak Danny řekne: „Není vám potěšením?“ a je to tu. Zjevné znepokojení.

Lennox se nervózně zasměje a rozhlédne se kolem stolu. „Nechám vás v klidu se najíst.“

„Proč se k nám nepřipojíte?“ láká ho sladkým hlasem Rose a ukáže na nás všechny u stolu. Na nás všechny, kteří mlčíme jak zařezaní. Mlčíme a jsme nervózní. *Nedělejte to, pane Bensone. Otočte se a utíkejte, pokud je vám život milý.*

„Ano, připojte se k nám.“ Na Dannyho tváři se objeví úsměv a zdá se, že to na Lennoxu zabralo. Viditelně se uvolní.

Jenže Lennox Dannyho Blacka nezná, takže neví, že ten úsměv, který v tuhle chvíli září na jeho tváři, je falešný. Smrtečně falešný.

„Ne, ne.“ Zvedne ruce a couvne. „Máme rezervaci v nové restauraci ve městě. Daniel se nezmínil, že máte...“ Znovu se rozhlédne kolem stolu a James vedle mě se začne smát. Sleduju směr jeho pohledu a oči mi padnou na Brada, Ringa a Otta, kteří mají na tvářích přilepené křečovitě úsměvy. Proboha. Jestli takhle vypadá jejich snaha tvářit se přátelsky, vychází dost na prázdno. „.... přátele na večeři,“ dokončí Lennox.

„Hej, pane, můžu jít?“ zeptá se Daniel, zaparkuje koloběžku a přistoupí k Dannymu se sepnutýma rukama. „Prosím!“ Ví to. Prostě to ví, že Danny je ten, kdo tady nosí kalhoty a rozhoduje o věcech, i když Rose si ty kalhoty možná zrovna teď zkouší. Mimochodem, jen tím ztrácí čas. Ty kalhoty jí rozhodně nepadnou, a není to proto, že je těhotná.

„Jasně, že můžeš, chlapče.“ Danny sáhne do kapsy a vytáhne svazek dolarových bankovek.

„Ach, to není třeba,“ řekne Lennox a znovu zvedne ruce.

„Nebude vám vadit, když se k vám připojí i moji muži?“ Danny kývne směrem k Tankovi a Vztekounovi, zatímco jim podává peníze.

Lennox se trochu zasměje, ale netváří se při tom moc vesele. „Vůbec ne. V kolik hodin ho“ – střelí pohledem po Vikinzích – „je chcete mít doma?“

Rose s úsměvem popojde o krok dopředu před Dannyho. „Můžu ho vyzvednout, jestli to pomůže?“

„Ona chce umřít,“ zamumlá James a zavrtí hlavou.

Souhlasím. Daniela přivedou domů Tank a/nebo Vztekoun. A stejně tak ho do té restaurace teď vezmou. Ten kluk se bez nich nehne ani na krok. Bůh ví, co si o tom Barneyho táta musí myslet.

Danny se temně usměje. „Ano, vyzvedneme ho.“ Jeho ruka spočine na Roseiném zátylku a začne ho jemně masírovat, zatímco Vikingové se dívají z jednoho na druhého očividně zmatení. „Jedna z těch podivných těhotenských chutí, na které Rose momentálně trpí, je chuť na nakládané okurky kolem desáté večer, takže pro ně stejně někam pojedeme.“

„Ach, gratuluju,“ řekne Lennox a pohled mu sklouzne na Roseino břicho. „To bych nikdy neřekl.“

„Ale teď už to víte.“ Danny se usměje. „Doprovodím vás.“

„Díky.“ Lennox zvedne ruku na pozdrav. „Rád jsem vás všechny poznal,“ řekne a od stolu se ozve sborové zamručení.

„Půjdu s vámi,“ řekne Rose.

„Ne, zlato, tvoje kotníky jsou celé oteklé.“ Danny ji vezme za ramena a otočí ji zpátky ke stolu. „Sedni si. Trvám na tom.“ Skloní se k jejímu uchu, sladce ho políbí a přitom jí něco pošeptá, načež odkráčí za Lennoxem Bensonem.

„Výhrůžka smrti?“ zeptá se tiše James.

„Nejspíš.“ Přiblížím skleničku vína ke rtům, ale než se stím napít, je opět nahrazena vodou.

„Jedna vražda pro dnešek stačí, nemyslíš?“ utrousí nevrle.

Rose si zamyšleně sedne zpátky na svou židli a já si začnu míchat rýži s omáčkou. Než však stačím ochutnat první

sousto, pohled mi padne na Brada a moje vidlička se zastaví na půli cesty k ústům. Vzápětí Brad upustí příbor a začne kašlat.

„To mě poser,“ sípe, tluče se do hrudi a očima rychle těká po stole. „Podejte mi někdo do prdele vodu.“

Esther je vmžiku na nohou a spěchá, aby mu naplnila sklenici, ale Brad na nic nečeká, vytrhne jí džbán z ruky a obrátí ho do sebe. Tvář se mu zbarví do znepokojivého odstínu karmínově rudé, oči má vytřeštěné a celé uslzené a na čele mu vyvstává pot. Podívám se na sousto na své vidličce.

„Ty srabe,“ zavrčí Ringo, nacpe si pusou plnou kari, načež se o dvě vteřiny později přidá k Bradovi. Kašle a prská po celém stole a zápasí s ním o džbán s vodou.

Položím vidličku zpátky a rozhlednu se po ostatních. Všichni se začínají štourat ve svých talířích a všichni nejspíš myslí na jedno a to samé: neradi by Rose ještě víc naštváli. Nikoli tak Danny. Vráť se ke stolu, posadí se a odsune svůj talíř. Podívám se na kamarádku. Spokojeně si nabírá vidličku za vidličkou ze svého talíře, zjevně zcela imunní k pálivosti jídla.

„Co jsi do toho kurva dala?“ zalapá Brad po dechu a vezme Ringovi vodu z ruky, zatímco Esther zmizí do kuchyně pro další.

Rose pokrčí rameny, nabere si kus masa v omáčce a pomalu ho žvýká. „Jen to, co se psalo v receptu.“ Pklepe na telefon na stole a na displeji se objeví seznam ingrediencí. „Přidala jsem jen pár chilli papriček. Jedna se mi zdála málo.“

„A ta semínka?“ zeptá se Ringo a mává si rukou před obličejem. „Dala jsi tam i ta semínka?“

Rose se podívá na vidličku. „Psali tam *celé* čili.“

„Takže jsi tam dala tři?“ Brad odsune svůj talíř a ubrouskem si osuší krůpěje potu na horním rtu. „Kurva, myslím, že mi upadne jazyk.“

„No,“ poznamená Rose téměř vesele, „aspoň ti ho nikdo nebude moct vyfíznout.“

Opatrně se podívám na Dannyho a vidím, jak se na židli nepatrně pohnul. Vypadá jak časovaná bomba, která každou chvíli vybuchne. A naše jediná záchrana je pryč, jelikož Daniel právě opustil dům.

A ostatní? Je na nich vidět, že se chtějí smát. Tak moc se chtějí smát, ale svých životů si cení přece jenom trochu víc, takže v sobě to nutkání potlačí.

„Už jsem se tolikrát chtěla zeptat.“ Rose si nabere další sousto kari a požitkářsky ho žvýká, aniž by ji jakkoli obtěžovala koňská dávka čili. Přitom Brad a Ringo jsou důkazem toho, že i dospělému chlapovi by dokázala uštěřit hlavu. Doslova. Tváře mají rozpálené a celé opocené. Rose se zasměje a já se připravuju na Dannyho výbuch. Položím Jamesovi ruku na stehno a stisknu ho, což je tichý signál, aby se připravil ho zadržet. Rose položí vidličku a zamyšleně si promne rty. „Proč sis myslel, že Perry Adams je Medvěd?“ Její oči se upírají výhradně na Dannyho na druhém konci stolu. Na nikoho jiného. Jen na něj.

„A je to tady,“ povzdechne si Otto a koutkem oka pohlédne na Esther, která pohledem nervózně střelí po svém synovi.

„Předpokládám, že mluvíš se mnou?“ zeptá se Danny s kamennou tváří.

„S kým jiným? Myslím, že jsi ho znal nejlépe ze všech tady, ne?“ Rozhlédne se kolem stolu, jako by se s ní někdo opovážil souhlasit. „Kromě mě, samozřejmě.“

Do prdele, Rose. Mnu si kořen nosu a zvažuju, že se zvednu a odtáhnou ji pryč.

„Dneska to na moři dost foukalo,“ málem vykřikne Zinnea. „Jela jsem trajektem na Martinik a celou cestu nás sledovalo hejno delfínů. A taky jsem ztratila sluneční klobouk,“ zasměje se. „Vítr mi ho sundal přímo z hlavy! Upřímně se divím, že mi nevzal i paruku a řasy.“

Kousnu se do rtu a natáhnu se po Zinneině ruce. Goldie se na mou tetu přes stůl usměje. A Zinnea obrátí oči v sloup a napije se vína.

„No,“ řekne Danny a pomalu otáčí sklenicí s vodou v ruce, aniž by spustil oči z Rose, která se spokojeně cpe smrtícím kari, „měli jsme dost důvodů...“

„Chci říct,“ zasměje se, „ten hajzl mě sotva dokázal uspokojit, natož aby byl schopný stát v čele rozvětvené zločinecké sítě.“

Danny udeří pěstí do stolu takovou silou, že kari vycákne ze všech talířů a postříká sváteční ubrus.

Takže to bychom měli. *Sbohem, má drahá přítelkyně. Našeho přátelství si budu navždy vážit.*

Prudce vstane, přejde na druhou stranu stolu, odsunuje Roseinu židli a chytne svou ženu za loket. „Omluvte nás na chvíli,“ zavřečí a odvádí ji do vily.

A ve chvíli, kdy se za nimi zabouchnou dveře, Brad vydechne. „Ježíši Kriste, co to do těch dvou kurva vjelo?“ Popadne svou skotskou a kopne ji do sebe.

„Nemám ponětí,“ odpoví Esther podrážděně. „Ale Rose určitě ví, jak ho naštvat. Není to zdravé, ani pro jednoho z nich.“

„Byl pěkně zdevastovaný,“ poznamená Otto. „Ví někdo, co se stalo? Když jsme od nich včera večer odcházeli, byl zlitý pod obraz, ale znovu zamilovaný.“

„Nikdy ji nepřestal milovat,“ podotkne Goldie. „Většinou mu jen dojde trpělivost.“

„Měla jsem jít radši do práce,“ ozve se Zinneá.

A já? Já jen tiše sedím a mlčím, zatímco se všichni okolo snaží zjistit, co se to sakra děje, a cítím na sobě Jamesův obviňující pohled. Mrknu na něj koutkem oka.

„Ty to víš,“ zašeptá, právě když se zevnitř ozve ohlušující rána. „Ty víš, co se s nimi děje.“

„Další křišťálová mísa rozbitá,“ posteskuje si Esther a sesune se ve své židli, zatímco já se zvednu z té své.

V tu chvíli jsem ale stažená Jamesem zpátky. „Ne, Beau,“ procedí skrze zuby varovně. Tak varovně, že bych byla blázen, kdybych ho ignorovala. Zase si tedy sednu, ale jenom

proto, že nade vši pochybnost vím, že Danny by své ženě nikdy fyzicky neublížil. Na druhou stranu Rose se prát bude. Bude se rvát jako kočka, ať už je těhotná, nebo ne. „Neodejdeš od tohoto stolu,“ utrousí tiše James a tváří se přitom vážně, „dokud mi neřekneš, co se s těma dvěma kurva děje.“

Kapitola 5

DANNY

Příliš daleko. Tohle už zašlo kurva příliš daleko. Pořád si připomínám, že je těhotná. Pořád si připomínám, že ji miluju. Že je to moje žena. Že bych zabil každého, kdo by se jí jen dotkl. Včetně sebe, což je důvod, proč jsem strávil většinu dne tím, že jsem se chtěl pomalu zabít.

Hrubě ji posadím na stoličku, opřu se dlaněmi o její kolena a přiblížím k ní svůj výhružný obličej. „Co musím udělat, Rose?“ zavrčím. Musím nás oba dostat z tohoto rozpoložení dřív, než někdo skončí mrtvý. Cítí se zraněná a já to chápu. Chce mě potrestat, protože ví, že může. A já si to nechám líbit. Všechno si od ní nechám líbit.

Tvář má kamennou a z očí jí šlehají blesky. „Řekla jsem ne,“ procedí mezi zuby a zaťaté čelisti jí pulzují.

Zavřu oči, abych skryl svoji bolest. „Neslyšel jsem tě, Rose.“ Byl jsem úplně mimo, dočista šílený. Nedokázal jsem uvažovat. Vnímál jsem jen svou mysl, která na mě řvala a dožadovala se zabití.

Zabij, zabij, zabij.

Jak to mám do prdele teď napravit? „Je mi to líto,“ zašeptám. „Je mi to kurva líto, že jsem tě neslyšel, když jsi mi řekla, abych přestal. Je mi to kurva líto, že jsem tě donutil cítit se jako věc. A že jsem nedokázal skoncovat s člověkem, který ohrožuje naše štěstí.“ Položím dlaň na její tvář a jemně ji pohladím. „Je mi to kurva líto, že se chovám jako jeden z nich.“

Odtáhne se ode mě, a to je to nejhorší, co mi může udělat. Nic mě nemůže ranit víc než její odmítnutí.

Nedokáže mi odpustit. A ve mně roste chuť zabíjet. Zabíjet bez milosti a pomalu.

Ztraceně se rozhlížím po kuchyni a přemýšlím, co teď?

Co si počnu bez ní? Kde jsem?

Kdo jsem?

Jsem jen zabiják bez cíle. Muž, který nemá za co bojovat.

Můj zrak spočine na malém noži s krátkou čepelí. „Miluju tě, Rose,“ řeknu tiše a ustoupím o krok. „Každým temným, špinavým, zkaženým, nemorálním kouskem své duše tě kurva miluju.“ Vezmu nůž a ona na mě vytřeští oči.

„Danny?“

Stáhnou si triko přes hlavu a odhodím ho stranou. „Za to, že jsem tě neslyšel.“ Přiložím si čepel k hrudi a jedním rychlým dlouhým pohybem se říznu. Syknu, když čepel lehce projede kůží.

„Ne!“ Vrhne se ke mně, ale moje natažená paže ji zadrží.

Další říznutí.

„Přestaň!“ křičí a oči se jí zalévají slzami. „Danny!“

„Můj trest, Rose.“

Další zářez.

Zatnu čelisti, bolest prostupuje celým mým tělem. Ani zdaleka se ale nevyrovná té, kterou bych cítil, kdyby ode mě odešla. Už nikdy nad sebou neztratím kontrolu, až budeme spolu. Už nikdy nás nedostanu do takové situace. Přísahám. Ano, náš sexuální život byl vždycky trochu na hraně, vždycky byl dost bouřlivý a zběsilý, ale vždycky jsem se při tom dokázal kontrolovat. Nikdy se mi nestalo, že bych ji neslyšel.

Další říznutí.

„Danny, prosím! Prosím, přestaň,“ vzlyká.

Další řezná rána, tentokrát přes všechny ostatní, a z mé hrudi se stává zasraná šachovnice. Krev kape na podlahu kuchyně ve velkých rudých kapkách.

„Ne,“ zamumlá a ustupuje, očima těká po mém zohaveném těle, ale její traumatizovaný výraz mě nezastaví. Nená-

vist k sobě samému mě pohání dál, nutí mě řezat se víc a víc, způsobovat si větší a větší bolest, polykat žal.

Zadržuju dech, mé smysly obestírá mlha agónie. A skrz tu mlhu vidím, jak se Rose pohnula. Něco uchopila a zvedla to. Zamrám ve snaze rozptýlit tu mlhu a vidět zase jasně.

Nůž.

A než stihnu pochopit její záměr, zvedne ruku a čepel jí projede kůží.

Ne.

Upustím svůj nástroj trestu a vytržený z vlastního šílenství se vrhám dopředu, abych se vypořádal s tím jejím. „Ne!“ Vyrazím jí čepel z ruky, popadnu ji a přitáhnu si ji k sobě. Objímám ji a ona mě, moje krev se vpíjí do látky jejích šatů.

„Odpouštím ti,“ vzlyká s tváří zabořenou v mém krku a horečně mě hladí po holých zádech. „Jen si prosím přestaň ubližovat.“

Zavřu oči a vnímám jen její objetí. Hlava mi třesce a rány na hrudi pulzují. „Promiň,“ zašeptám a sevru ji ještě pevněji. „Je mi to tak líto.“ Cítím, jak přikývla a přivinula se ke mně ještě blíž. Otevřu oči, když zaslechnu pohyb u dveří. Beau rychle obhlédne situaci – krvavou spoušť na podlaze, můj výraz... James stojí za ní a tváří se trochu jako *co se tu kurva stalo*? Jsem rád, že jsou tady.

„Nemocnice?“ zeptá se Beau věcně a klidně, jako by už předem věděla, jak tenhle průser dopadne.

Zavrtím hlavou. „Lékárnička je ve skřínce.“

Rychle se dá do pohybu, zatímco James za ní pomalu vejde do kuchyně. Nepospíchá. Upře na mě tázavý pohled a já se odvrátím. Ví to. Ví, co jsem udělal, a já kurva nenávidím tu obavu v jeho očích. Stydím se, protože vím, co bude následovat. První, co ho přirozeně napadne, bude, jestli není čas na to, stáhnout mě z první linie. Dřív než se uchlastám nebo se rozřežu na kousíčky. Nebo než prostě udělám nějakou *další* blbost. Moje momentální rozpoložení myslí je mu každopádně jasné.